

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

4. října 2011 *

Obsah

I	– Právní rámec	I - 9168
	A – Mezinárodní právo	I - 9168
	B – Unijní právo	I - 9171
	1. Směrnice z oblasti televizního a rozhlasového vysílání	I - 9171
	2. Směrnice z oblasti duševního vlastnictví	I - 9178
	C – Vnitrostátní právní úprava	I - 9184
II	– Spory v původním řízení a předběžné otázky	I - 9186
	A – Udělování licencí na vysílací práva pro utkání „Premier League“	I - 9186
	B – Vysílání utkání „Premier League“ televizí	I - 9188
III	– K předběžným otázkám	I - 9203
	A – K pravidlům vztahujícím se na přijímání kódovaného vysílání z jiných členských států	I - 9203
	1. Úvodní poznámky	I - 9203
	2. Směrnice o podmíněném přístupu	I - 9204

* Jednací jazyk: angličtina.

- a) K výkladu pojmu „nedovolené zařízení“ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice o podmíněném přístupu (první otázka ve věci C-403/08 a první a druhá otázka ve věci C-429/08) ..... I - 9204

- b) K výkladu čl. 3 odst. 2 směrnice o podmíněném přístupu (třetí otázka ve věci C-429/08) ..... I - 9206

- c) K ostatním otázkám týkajícím se směrnice o podmíněném přístupu .. I - 9208

- 3. Ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu zboží a služeb ..... I - 9208
  - a) K zákazu dovážet, prodávat a používat zahraniční dekódovací zařízení [osmá otázka písm. b) a první část deváté otázky ve věci C-403/08 a šestá otázka bod i) ve věci C-429/08] ..... I - 9208
    - i) K určení použitelných ustanovení ..... I - 9209

    - ii) K existenci omezení volného pohybu služeb ..... I - 9210

    - iii) K odůvodnění omezení volného pohybu služeb cílem chránit práva duševního vlastnictví ..... I - 9212
      - Vyjádření předložená Soudnímu dvoru ..... I - 9212

      - Odpověď Soudního dvora ..... I - 9213

    - iv) K odůvodnění omezení volného pohybu služeb cílem podporovat přítomnost veřejnosti na fotbalových stadionech ..... I - 9219

  - b) K používání zahraničních dekódovacích zařízení na základě uvedení falešné totožnosti a falešné adresy a k používání těchto zařízení k obchodním účelům [osmá otázka písm. c) ve věci C-403/08 a šestá otázka body ii) a iii) ve věci C-429/08] ..... I - 9220

c)	K ostatním otázkám týkajícím se volného pohybu (druhá část deváté otázky ve věci C-403/08 a sedmá otázka ve věci C-429/08)	I - 9222
4.	Ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti hospodářské soutěže	I - 9223
B –	K ustanovením upravujícím použití vysílání po jeho příjmu	I - 9226
1.	Úvodní poznámky	I - 9226
2.	K právu na rozmnožování stanovenému v čl. 2 písm. a) směrnice o autorském právu (čtvrtá otázka ve věci C-403/08)	I - 9228
3.	K výjimce z práva na rozmnožování stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu (pátá otázka ve věci C-403/08)	I - 9230
a)	Úvodní poznámky	I - 9230
b)	K dodržení podmínek stanovených v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu	I - 9232
4.	K „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu (šestá otázka ve věci C-403/08)	I - 9236
5.	K dopadu směrnice o družicovém vysílání (sedmá otázka ve věci C-403/08)	I - 9242
IV –	K nákladům řízení	I - 9242

Ve spojených věcech C-403/08 a C-429/08,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podané rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Spojené království) ze dne 11. července 2008, došlým Soudnímu dvoru dne

17. září 2008, a rozhodnutím High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Spojené království), ze dne 28. července 2008, došlým Soudnímu dvoru dne 29. září 2008, v řízeních

Football Association Premier League Ltd,

NetMed Hellas SA,

Multichoice Hellas SA

proti

QC Leisure,

Davidu Richardsonovi,

AV Station plc,

I - 9162

Malcolmu Chamberlainovi,

Michaelu Maddenovi,

SR Leisure Ltd,

Philipu Georgi Charlesi Houghtonovi,

Dereku Owenovi (C-403/08)

a

Karen Murphy

proti

Media Protection Services Ltd (C-429/08)

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev a J.-J. Kasel, předsedové senátů, A. Borg Barthet, M. Ilešič, J. Malenovský (zpravodaj) a T. von Danwitz, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,
vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 5. října 2010,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Football Association Premier League Ltd NetMed Hellas SA a Multichoice Hellas SA J. Mellorem, QC, N. Greenem, QC, C. May a A. Robertsonem, barristers, jakož i S. Levinem, M. Pullenem a R. Hoy, solicitors,
- za QC Leisure, D. Richardsona, AV Station plc, M. Chamberlaina, M. Maddena, SR Leisure Ltd, P.G.C. Houghtona a D. Owena M. Howem, QC, A. Norrisem, S. Vousdenem, T. St Quentinem a M. Demetriou, barristers, jakož i P. Dixonem a P. Suttonem, solicitors,
- za K. Murphy M. Howem, QC, W. Hunterem, QC a M. Demetriou, barrister, jakož i P. Dixonem, solicitor,

- za Media Protection Services Ltd J. Mellorem, QC, N. Greenem, QC, H. Davies, QC, C. May, A. Robertsonem a P. Cadmanem, barristers,

- za vládu Spojeného království V. Jackson a S. Hathawayem, jako zmocněnci, ve spolupráci s J. Stratford, QC,

- za českou vládu K. Havlíčkovou, jako zmocněnkyní,

- za španělskou vládu N. Díaz Abad, jako zmocněnkyní,

- za francouzskou vládu G. de Berguesem a B. Beaupère-Manokha, jako zmocněnci,

- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s L. D’Asciou, avvocato dello Stato,

- za Evropský parlament J. Rodriguesem a L. Visaggiem, jako zmocněnci,

- za Radu Evropské unie F. Florindo Gijónem a G. Kimberley, jako zmocněnci,

- za Evropskou komisi X. Lewisem, H. Krämerem, I.V. Rogalskim, J. Bourkem a J. Samnadda, jako zmocněnci,

- za Kontrolní úřad ESVO O.J. Einarssonem a M. Schneiderem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 3. února 2011,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu
  - směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/84/ES ze dne 20. listopadu 1998 o právní ochraně služeb s podmíněným přístupem a služeb tvořených podmíněným přístupem (Úř. věst. L 320, s. 54; Zvl. vyd. 06/03, s. 147, dále jen „směrnice o podmíněném přístupu“),

  - směrnice Rady 93/83/EHS ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu (Úř. věst. L 248, s. 15; Zvl. vyd. 17/01, s. 134, dále jen „směrnice o družicovém vysílání“),

- směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997 (Úř. věst. L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321, dále jen „směrnice o televizi bez hranic“),

  - směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (Úř. věst. L 167, s. 10; Zvl. vyd. 17/01, s. 230, dále jen „směrnice o autorském právu“),

  - a článků 34 SFEU, 36 SFEU, 56 SFEU a 101 SFEU.
- 2 Tyto žádosti byly podány ve sporech, v nichž proti sobě stojí Football Association Premier League Ltd (dále jen „FAPL“), NetMed Hellas SA (dále jen „NetMed Hellas“) a Multichoice Hellas SA (dále jen „Multichoice Hellas“) (dále společně jen „FAPL a další“) na straně jedné a QC Leisure, D. Richardson, AV Station plc (dále jen „AV Station“), M. Chamberlain, M. Madden, SR Leisure Ltd, P. G. C. Houghton a D. Owen (dále společně jen „QC Leisure a další“) na straně druhé (ve věci C-403/08) a K. Murphy na straně jedné a Media Protection Services Ltd (dále jen „MPS“) na straně druhé (ve věci C-429/08) a jejichž předmětem je uvádění na trh ve Spojeném království a používání prostředků k dekodování, které umožňují přístup ke službám družicového vysílání vysílající organizace, vyráběných a uváděných na trh se souhlasem této organizace, ale používaných proti vůli této organizace za hranicemi zeměpisné oblasti, pro kterou byly dodány (dále jen „zahraniční dekodovací zařízení“).

I – Právní rámec

A – Mezinárodní právo

- 3 Dohoda o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví, která je přílohou 1 C Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO) podepsané v Marrákeši dne 15. dubna 1994, byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994) (Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80).

- 4 Článek 9 odst. 1 dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví stanoví:

„Členové se přizpůsobí článkům 1 až 21 Bernské úmluvy (1971) a příloze k ní. Členové však nebudou mít práva nebo povinnosti podle této Dohody, pokud jde o práva udělená podle článku 6bis uvedené Úmluvy nebo práva z něho odvozená.“

- 5 Podle čl. 11 odst. 1 Bernské úmluvy o ochraně literárních a uměleckých děl (Pařížský akt ze dne 24. července 1971), ve znění změny ze dne 28. září 1979 (dále jen „Bernská úmluva“), platí:

„Autoři dramatických, hudebně dramatických a hudebních děl mají výlučné právo udílet svolení:

- i) k veřejnému provozování a provedení svých děl, ať již se takové veřejné provozování a provedení uskutečňuje jakýmkoli prostředky nebo způsoby;
- ii) k veřejnému přenosu provozování a provedení svých děl, a to jakýmkoli prostředky.“

- 6 Článek 11 bis odst. 1 Bernské úmluvy stanoví:

„Autoři literárních a uměleckých děl mají výlučné právo udílet svolení:

- i) k vysílání svých děl rozhlasem či televizí nebo k jejich veřejnému sdělování jakýmkoliv jinými prostředky sloužícími k bezdrátovému šíření znaků, zvuků nebo obrazů;
- ii) k jakémukoliv veřejnému sdělování po drátě nebo bezdrátově díla vysílaného rozhlasem či televizí, uskutečňuje-li toto sdělování jiná organizace než původní;

iii) k veřejnému sdělování díla vysílaného rozhlasem či televizí, tlapačem nebo jakýmkoliv jiným obdobným zařízením k přenosu znaků, zvuků nebo obrazů.“

- 7 Světová organizace pro duševní vlastnictví (WIPO) přijala v Ženevě dne 20. prosince 1996 smlouvu WIPO o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech (dále jen „smlouva o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech“) a smlouvu WIPO o právu autorském (dále jen „smlouva o právu autorském“). Tyto dvě smlouvy byly schváleny jménem Společenství rozhodnutím Rady 2000/278/ES ze dne 16. března 2000 (Úř. věst. L 89, s. 6; Zvl. vyd. 11/33, s. 208).
- 8 Podle čl. 2 písm. g) smlouvy o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech platí:

„Pro účely této smlouvy:

[...]

- g) ‚sdělování veřejnosti‘ výkonu nebo zvukového záznamu je šíření zvuků výkonu nebo zvuků anebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu veřejnosti, uskutečňovaný jakýmkoli jiným způsobem než vysíláním. Pro účely článku 15 zahrnuje ‚sdělování veřejnosti‘ zpřístupňování zvuků nebo vyjádření zvuků zaznamenaných na zvukovém záznamu k poslechu veřejnosti.“

9 Článek 15 odst. 1 této smlouvy zní:

„Výkonní umělci a výrobci zvukových záznamů mají právo na jednu přiměřenou odměnu za přímé nebo nepřímé užití zvukových záznamů, vydaných k obchodním účelům, k vysílání nebo k jakémukoli sdělování veřejnosti.“

10 Smlouva o autorském právu ve svém čl. 1 odst. 4 stanoví, že smluvní strany musí vyhovět článkům 1 až 21 a příloze Bernské úmluvy.

B – *Unijní právo*

1. Směrnice z oblasti televizního a rozhlasového vysílání

11 Třetí bod odůvodnění směrnice o televizi bez hranic zní:

„[...] vysílání do zahraničí zajišťované prostřednictvím různých technologií je jedním z prostředků umožňujících dosahovat cílů Společenství; [...] mají být přijata opatření, která umožňují přechod od vnitrostátních trhů ke společnému trhu výroby a distribuce pořadů a která vytvářejí podmínky pro korektní hospodářskou soutěž, aniž je dotčena úloha provozovatelů televizního vysílání v oblasti veřejného zájmu.“

12 Podle dvacátého prvního bodu odůvodnění směrnice 97/36 platí:

„[...] události zásadního společenského významu ve smyslu této směrnice by měly splňovat určitá kritéria, to znamená, že by se mělo jednat o výjimečné události, které mají význam pro širokou veřejnost v Evropské unii, v dotyčném členském státě nebo ve významné části dotyčného členského státu a které jsou předem organizovány pořadatelem, jenž je legálně oprávněn prodávat práva na tuto událost“.

13 Třetí, pátý, sedmý, čtrnáctý, patnáctý a sedmnáctý bod odůvodnění směrnice o družicovém vysílání stanoví:

„(3) [...] vysílání přenášené přes hranice uvnitř Společenství, zejména družicové a kabelové, je jedním z nejdůležitějších způsobů pro prosazování [...] cílů Společenství, které jsou zároveň politické, hospodářské, společenské, kulturní i právní;

[...]

(5) [...] nositelé práv jsou vystavováni nebezpečí, že uvidí využití svého díla bez vyplacení odměny, nebo že jednotliví nositelé výlučných práv v různých členských státech blokují využívání svých práv; [...] zejména [tato] právní nejistota tvoří přímou překážku volného oběhu programů ve Společenství;

[...]

- (7) [...] svobodnému vysílání programů také brání současná právní nejistota, zda vysílání přes družici, jejíž signál lze zachytit přímo, ovlivňuje pouze práva v zemi, ze které se vysílá, nebo dohromady ve všech zemích, kde lze takové vysílání přijímat; [...]

[...]

- (14) [...] právní nejistotu týkající se nabývání práv, která brání družicovému vysílání, je třeba překonat tím, že se na úrovni Společenství vymezí pojem sdělení veřejnosti pomocí družice; [...] takové vymezení by zároveň mělo určit, kde k takovému sdělení dochází; [...] takové vymezení je nezbytné, aby se zabránilo kumulativnímu použití několika vnitrostátních právních předpisů na jediné vysílání; [...]

- (15) [...] nabývání výlučných [výhradních] vysílacích práv na smluvním základě by mělo být v souladu s právními předpisy členského státu o autorském právu a právech s ním souvisejících, kde ke sdělování veřejnosti pomocí družice dochází;

[...]

- (17) [...] při posuzování výše platby za nabytá práva by měly strany přihlížet ke všem aspektům vysílání, jakými jsou skutečný počet diváků programu, potenciální počet diváků a jazyková verze.“

14 Podle čl. 1 odst. 2 písm. a) až c) této směrnice platí:

- „a) Pro účely této směrnice se ‚sdělením veřejnosti pomocí družice‘ rozumí činnost pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace, při které jsou programové signály určené pro příjem veřejnosti vkládány do nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní dolů na zem.

- b) Ke sdělení veřejnosti pomocí družice dochází výlučně v těch členských státech, kde jsou pod kontrolou a odpovědností vysílající organizace programové signály vkládány do nepřerušovaného řetězu sdělení vedoucího na družici a z ní dolů na zem.

- c) Pokud jsou programové signály kódované, jde o sdělení veřejnosti pomocí družice za podmínky, že prostředky k dekodování vysílání jsou poskytovány veřejnosti vysílající organizací nebo s jejím souhlasem.“

15 Článek 2 směrnice o družicovém vysílání stanoví:

„Členské státy stanoví, že autor má výlučné právo na to, aby souhlasil se sdělením autorského díla veřejnosti pomocí družice, pokud jsou splněna ustanovení této kapitoly.“

16 Druhý, třetí, šestý a třináctý bod odůvodnění směrnice o podmíněném přístupu praví:

„(2) [...] přeshraniční poskytování rozhlasových služeb [rozhlasových a televizních] a služeb informační společnosti může přispět v individuálním měřítku k plné účinnosti svobody vyjadřování [svobody projevu] jako základního práva a v celospolečenském měřítku k dosažení cílů stanovených Smlouvou;

(3) [...] Smlouva stanoví volný pohyb všech služeb běžně poskytovaných za úhradu; [...] toto právo uplatňované pro rozhlasové služby a služby informační společnosti je v právu Společenství specifickým projevem obecnější zásady, totiž svobody vyjadřování [svobody projevu], jak je uvedena v článku 10 Evropské úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod; [...] tento článek výslovně uznává svobodu občanů přijímat a sdělovat informace bez ohledu na hranice a [...] jakékoli omezení této svobody musí brát náležitý ohled na ostatní legitimní zájmy hodné právní ochrany;

[...]

(6) [...] možnosti, které nabízí digitální technologie, umožňují rozšiřovat výběr spotřebitelů a dalším rozšířením nabídky ve smyslu článků [56 SFEU a 57 SFEU] přispívají ke kulturnímu pluralismu; [...] životaschopnost těchto služeb bude často záviset na použití podmíněného přístupu, který bude zajišťovat úhradu pro poskytovatele služeb; [...] v důsledku toho se jeví jako nezbytná právní ochrana poskytovatelů služeb proti nedovoleným zařízením umožňujícím bezplatný přístup k těmto službám, aby byla zaručena hospodářská životaschopnost poskytovatelů;

[...]

- (13) [...] se jeví nezbytné zajistit, aby členské státy poskytovaly přiměřenou právní ochranu proti uvádění nedovoleného zařízení na trh za účelem přímého nebo nepřímého hospodářského zisku, jež bez oprávnění umožňuje nebo usnadňuje obcházení jakýchkoli technických opatření přijatých pro ochranu úhrady za legálně poskytované služby.“

17 Článek 2 této směrnice zní:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

- a) ‚chráněnou službou‘ jedna z následujících služeb, je-li poskytována za úhradu a na základě podmíněného přístupu:

– televizní vysílání, jak je vymezeno v čl. 1 písm. a) směrnice [o televizi bez hranic],

[...]

- b) ‚podmíněným přístupem‘ jakékoli opatření nebo technické zařízení podřizující přístup k chráněné službě ve srozumitelné formě předchozímu individuálnímu povolení;

- c) ‚zařízením podmíněného přístupu‘ jakékoli vybavení nebo programové vybavení vytvořené nebo uzpůsobené, aby umožňovalo přístup k chráněné službě ve srozumitelné formě;

[...]

- e) „nedovoleným zařízením“ jakékoli vybavení nebo programové vybavení vytvořené nebo uzpůsobené, aby umožňovalo přístup k chráněné službě ve srozumitelné formě bez povolení poskytovatele služeb;

- f) „oblastí koordinovanou touto směrnicí“ veškeré předpisy týkající se nedovolených činností blíže určených v článku 4.“

18 Podle článku 3 téže směrnice platí:

„1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná pro zákaz činností vyjmenovaných v článku 4 na svém území a pro stanovení sankcí a právních prostředků uvedených v článku 5.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, nejsou členské státy oprávněny

- a) omezovat z důvodů souvisejících s oblastí koordinovanou touto směrnicí poskytování chráněných služeb nebo souvisejících služeb pocházejících z jiného členského státu;

- b) omezovat z důvodů souvisejících s oblastí koordinovanou touto směrnicí volný pohyb zařízení podmíněného přístupu.“

19 Článek 4 citované směrnice stanoví:

„Členské státy zakáží na svém území všechny následující činnosti:

- a) výrobu, dovoz, distribuci, prodej, pronájem nebo držení nedovolených zařízení k obchodním účelům;
- b) instalaci, údržbu nebo výměnu nedovoleného zařízení k obchodním účelům;
- c) použití obchodních sdělení k propagaci nedovolených zařízení.“

2. Směrnice z oblasti duševního vlastnictví

20 Směrnice o autorském právu v devátém, desátém, patnáctém, dvacátém, dvacátém třetím, třicátém prvním a třicátém třetím bodě svého odůvodnění stanoví:

„(9) Jakákoliv harmonizace autorského práva a práv s ním souvisejících musí vycházet z vysoké úrovně ochrany, jelikož taková práva jsou pro duševní výtvořiny zásadní. [...]

- (10) Mají-li autoři nebo výkonní umělci pokračovat ve své tvůrčí a umělecké činnosti, musí dostat za užití svého díla přiměřenou odměnu [...]

[...]

- (15) [...] Tato směrnice [...] slouží k provádění [některých] nových mezinárodních závazků [plynoucích ze smlouvy o právu autorském a ze smlouvy o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech].

[...]

- (20) Tato směrnice je založena na zásadách a pravidlech již stanovených ve směrnících platných v současné době v [oblasti duševního vlastnictví], zejména ve [směrnici Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120)], přičemž tato směrnice uvedené zásady a pravidla rozvíjí a dává je do souvislosti s informační společností. Nemí-li v této směrnici stanoveno jinak, neměla by být touto směrnicí dotčena ustanovení výše uvedených směrnic.

[...]

- (23) Tato směrnice by měla pokračovat v harmonizaci práva autora na sdělování veřejnosti. Tímto právem by se v širokém smyslu mělo rozumět veškeré sdělování veřejnosti nepřítomné v místě, ze kterého sdělování vychází. Toto právo by

mělo zahrnovat jakékoli sdělování nebo přenos díla pro veřejnost po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání. Toto právo by nemělo zahrnovat žádné jiné úkony.

[...]

- (31) Mezi různými skupinami nositelů práv stejně jako mezi různými kategoriemi nositelů práv a uživatelů chráněných předmětů ochrany musí být zajištěna přiměřená rovnováha práv a zájmů. [...]

[...]

- (33) Výlučné právo na rozmnožování by mělo podléhat výjimce, aby byly povoleny určité úkony dočasného rozmnožování, jakými jsou dočasné nebo příležitostné rozmnoženiny, které jsou nedílnou a významnou součástí technologického procesu a jsou prováděny s pouhým účelem umožnit buď účinný přenos v rámci sítě mezi třetími stranami prostřednictvím zprostředkovatele, nebo oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany. Uvedené úkony rozmnožování by samy o sobě neměly mít žádnou vlastní hospodářskou hodnotu. Pokud uvedené úkony splňují tyto podmínky, měla by tato výjimka zahrnovat úkony umožňující prohlížení (*browsing*) a úkony ukládání do vyrovnávací paměti (*caching*) včetně těch úkonů, které umožňují přenosovým systémům účinné fungování, a to za předpokladu, že zprostředkovatel neupravuje informace a jeho činnost není v rozporu s oprávněným užíváním technologie obecně uznávané a užívané průmyslem k získávání údajů o užívání informací. Užívání se považuje za oprávněné, pokud je k němu nositelem práva uděleno svolení nebo pokud není omezeno právními předpisy.“

21 Podle čl. 2 písm. a) a e) směrnice o autorském právu platí:

„Členské státy stanoví výlučné právo udělit svolení nebo zakázat přímé nebo nepřímé, dočasné nebo trvalé rozmnožování jakýmkoliv prostředky a v jakékoliv formě, vcelku nebo po částech:

a) pro autory v případě jejich děl;

[...]

e) pro vysílací organizace v případě záznamu jejich vysílání, ať už po drátě nebo bezdrátově, včetně vysílání pomocí kabelu nebo družice.“

22 Článek 3 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy poskytnou autorům výlučné právo udělit svolení nebo zakázat jakékoliv sdělení jejich děl veřejnosti po drátě nebo bezdrátově včetně zpřístupnění jejich děl veřejnosti takovým způsobem, že každý jednotlivec ze strany veřejnosti má k těmto dílům přístup z místa a v době, které si zvolí.“

23 Článek 5 téže směrnice zní:

„1. Dočasné úkony rozmnožení uvedené v článku 2, které jsou krátkodobé nebo příležitostné a tvoří nedílnou a podstatnou část technologického procesu a jejichž výhradním účelem je umožnit:

- a) přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo
- b) oprávněné užití

díla nebo jiného předmětu ochrany a které nemají žádný samostatný hospodářský význam, jsou vyloučeny z práva na rozmnožování stanoveného v článku 2.

[...]

3. Členské státy mohou stanovit výjimky nebo omezení práv podle článků 2 a 3 v těchto případech:

[...]

- i) příležitostné včlenění díla nebo jiného předmětu ochrany do jiného materiálu;

[...]

5. Výjimky a omezení stanovené v odstavcích 1, 2, 3 a 4 mohou být použity pouze ve zvláštních případech, které nejsou v rozporu s běžným způsobem užití díla nebo jiného předmětu ochrany a nejsou jimi nepřiměřeně dotčeny oprávněné zájmy nositele práv.“

- 24 V pátém bodě odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (kodifikované znění) (Úř. věst. L376, s. 28, dále jen „směrnice o právech souvisejících s autorským právem“) se uvádí:

„Pokračování v tvůrčí a umělecké práci autorů a výkonných umělců vyžaduje, aby tyto osoby pobíraly odpovídající příjmy a investice jsou zejména v případě výroby zvukových záznamů a filmů obzvláště vysoké a riskantní. [...]“

- 25 Podle čl. 7 odst. 2 této směrnice stanoví členské státy pro vysílací organizace výlučné právo udělit svolení nebo zakázat záznam jejich vysílání bez ohledu na to, zda jde o bezdrátové vysílání nebo vysílání po drátě, pomocí kabelu či družice.

- 26 Článek 8 odst. 3 této směrnice stanoví:

„Pro vysílací organizace stanoví členské státy výlučné právo udělovat svolení nebo zakázat bezdrátový přenos jejich vysílání, jakož i sdělování jejich vysílání veřejnosti, pokud se takové sdělování děje na veřejně přístupných místech a za vstupné.“

- 27 Pátý bod odůvodnění, čl. 7 odst. 2 a čl. 8 odst. 3 směrnice o právech souvisejících s autorským právem v podstatě přebírají sedmý bod odůvodnění, čl. 6 odst. 2 a čl. 8 odst. 3 směrnice 92/100.

C – Vnitrostátní právní úprava

- 28 Podle čl. 297 odst. 1 zákona o autorském právu, vzorech a patentech z roku 1988 (Copyright, Designs and Patents Act 1988, dále jen „zákon o autorském právu, vzorech a patentech“) platí:

„Kdo neoprávněně přijímá program, jenž je součástí vysílací služby poskytované z místa na území Spojeného království, s úmyslem vyhnout se platbě veškerých poplatků za příjem programu, se dopouští přečinu a bude potrestán ve zkráceném řízení peněžitým trestem ve výši nepřesahující úroveň 5 na příslušné stupnici.“

- 29 Článek 298 téhož zákona zní:

„1. Osobě, která

- a) požaduje úhradu za přijímání programů, jež jsou součástí vysílací služby poskytované z místa na území Spojeného království nebo jiného členského státu, nebo

- b) vysílá jiné šifrované zprávy z místa na území Spojeného království nebo jiného členského státu,

[...]

náleží následující práva a právní prostředky.

2. Vůči tomu,

a) kdo

- i) vyrábí, dováží, distribuuje, prodává, pronajímá, nabízí či vystavuje k prodeji či k pronájmu nebo formou reklamy propaguje za účelem prodeje či pronájmu,

ii) k obchodním účelům drží anebo

iii) k obchodním účelům instaluje, udržuje či nahrazuje

jakýkoli přístroj vytvořený nebo uzpůsobený k tomu, aby umožňoval přístup osob k programům či jinému vysílání, byl jim k tomuto účelu nápomocen nebo aby umožňoval obcházení technologie podmíněného přístupu vázané na programy nebo na jiné vysílání, nemá-li k tomu oprávnění, [...]

[...]

disponuje stejnými právy a právními prostředky jako má majitel autorského práva pro případ porušení autorského práva.

[...]

II – Spory v původním řízení a předběžné otázky

- 30 FAPL spravuje „Premier League“, přední profesionální fotbalovou soutěž fotbalových klubů usazených v Anglii.
- 31 Činnost FAPL zahrnuje mimo jiné pořizování filmových záznamů utkání „Premier League“ a výkon vysílacích práv na tato utkání, tedy práv veřejně zpřístupňovat audiovizuální obsah sportovních utkání formou televizního vysílání (dále jen „vysílací práva“).

A – Udělování licencí na vysílací práva pro utkání „Premier League“

- 32 FAPL uděluje licence na uvedená vysílací práva k přímým přenosům pro jednotlivá území a vždy na tři roky. V tomto ohledu je strategií FAPL zpřístupnit soutěž divákům na celém světě a maximalizovat přitom hodnotu uvedených práv ve prospěch svých členských klubů.

- 33 Tato práva se subjektům televizního vysílání udělují v otevřeném výběrovém řízení zahajovaném výzvou, aby uchazeči předkládali nabídky na celosvětovém, regionálním nebo oblastním základě. Poptávka pak určuje teritoriální základ, na němž FAPL prodává svá mezinárodní práva. Tento základ je však v zásadě národní, protože vzhledem k tomu, že vysílající organizace zpravidla působí na určitém území a zásobují vnitřní trh své vlastní země nebo malé skupiny sousedících zemí, jež mají společný jazyk, je poptávka po celosvětových či celoevropských právech ze strany uchazečů omezená.
- 34 Získá-li uchazeč pro určitou oblast balíček vysílacích práv k přímému přenosu utkání „Premier League“, je mu uděleno i výhradní právo k jejich televiznímu vysílání v této oblasti. Podle FAPL je to nezbytné k dosažení optimální komerční hodnoty všech těchto práv vzhledem k tomu, že vysílající organizace jsou ochotny uhradit prémii za získání výhradních práv, jelikož díky nim mohou odlišit své služby od služeb konkurentů a zvýšit svou schopnost generovat příjmy.
- 35 Tato územní exkluzivita je chráněna tím, že se každá vysílající organizace ve své licenční smlouvě s FAPL zavazuje, že znemožní přijímat své vysílání veřejnosti mimo oblast, pro kterou má licenci. To na jedné straně předpokládá, že každá taková organizace bude bezpečně kódovat veškeré vysílání, které lze přijímat mimo toto území (zejména vysílání prostřednictvím družice), a že toto vysílání nebude možné přijímat v nekódované formě. Dále musí vysílající organizace dbát na to, aby nebylo vědomě povoleno žádné zařízení, které by komukoli umožňovalo zhlédnout jejich vysílání mimo dotčené území. Tyto organizace tak zejména nesmějí dodávat dekódovací zařízení schopná dekódovat jejich vysílání za účelem použití uvedených zařízení mimo území, pro které mají licenci.

B – Vysílání utkání „Premier League“ televizí

- 36 Do své činnosti řadí EAPL i pořizování filmových záznamů utkání „Premier League“ a přenos signálu organizacím, které mají právo je vysílat rozhlasem či televizí.
- 37 Obraz a zvuk zachycené při utkání jsou za tímto účelem přenášeny produkčnímu štábu, který připojí loga, videosekvence, obrazovkovou grafiku, hudbu a komentář v angličtině.
- 38 Signál se prostřednictvím družice přenáší subjektu televizního vysílání, který připojí vlastní logo a případně komentáře. Následně je signál komprimován a kódován a prostřednictvím družice přenesen předplatitelům, kteří jej přijímají prostřednictvím parabolické antény. Nakonec se signál dekóduje a dekomprimuje v satelitním dekóderu, který pro své fungování vyžaduje dekódovací zařízení, například dekódovací kartu.
- 39 Držitelem druhotné licence k vysílání utkání „Premier League“ televizí v Řecku je společnost NetMed Hellas. Utkání jsou satelitně vysílána na kanálech „SuperSport“ multiplexu „NOVA“, jehož vlastníkem a provozovatelem je Multichoice Hellas.
- 40 K těmto kanálům mají přístup diváci, kteří mají předplacený satelitní multiplex NOVA. Každý předplatitel musel být s to poskytnout jméno, adresu a telefonní číslo v Řecku. Předplatné lze objednat k soukromým i obchodním účelům.

- 41 Ve Spojeném království byla v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věcech v původním řízení držitelem licence pro vysílání přímých přenosů „Premier League“ televizní společnost BSkyB Ltd. Má-li fyzická či právnická osoba zájem šířit ve Spojeném království utkání „Premier League“, může si u této společnosti objednat předplatné k obchodním účelům.
- 42 Některá restaurační zařízení na území Spojeného království nicméně začala pro přístup k utkáním „Premier League“ používat zahraniční dekodovací zařízení. U některého z distributorů si pořídila dekodér a dekodovací kartu umožňující přijímání satelitních programů vysílaných v jiném členském státě, například programů NOVA, jejichž předplatné je ve srovnání s předplatným od BSkyB Ltd výhodnější. Tyto dekodovací karty byly vyrobeny a uvedeny na trh se souhlasem poskytovatele služeb, ale následně byly použity nedovoleným způsobem, neboť vysílající organizace v souladu se závazky popsány v bodě 35 tohoto rozsudku podmínily jejich dodání tím, že je zákazník nepoužije mimo dotčené vnitrostátní území.
- 43 FAPL dospěla k názoru, že taková činnost škodí jejím zájmům, jelikož narušuje exkluzivitu práv udělených formou licence pro dané území, a tím ohrožuje i hodnotu těchto práv. Subjekt televizního vysílání prodávající nejlevnější dekodovací karty by měl totiž potenciál stát se prakticky celoevropským subjektem televizního vysílání, což by v důsledku vedlo k tomu, že by vysílací práva v Evropské unii musela být udělována na celoevropské úrovni. To by vedlo ke značnému úbytku příjmů na straně FAPL i na straně subjektů televizního vysílání a k oslabení základů životaschopnosti jimi poskytovaných služeb.
- 44 FAPL a další proto ve věci C-403/08 podaly k High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division tři žaloby, které považují za pilotní. Žalovanými ve dvou věcech jsou QC Leisure, D. Richardson, AV Station a M. Chamberlain, tedy subjekty, které restauračním zařízením dodávají satelitní dekodovací zařízení a karty umožňující

příjem vysílání zahraničních vysílatelů, včetně NOVA, vysílajících přímé přenosy utkání „Premier League“.

- 45 V třetí věci jsou žalovanými M. Madden, SR Leisure Ltd, P. G. C. Houghton a D. Owen, kteří provozují restaurační či pohostinská zařízení promítající přímé přenosy utkání „Premier League“ za pomoci zahraničního dekódovacího zařízení.
- 46 FAPL a další tvrdí, že uvedené osoby tím, že bez povolení obchodují se zahraničními dekódovacími zařízeními vytvořenými nebo uzpůsobenými k tomu, aby umožňovala přístup ke službám FAPL a dalších, a v případě žalovaných v třetí žalobě že taková zařízení drží k obchodním účelům, porušují práva žalobkyně chráněná článkem 298 zákona o autorském právu, vzorech a patentech.
- 47 Žalovaní v třetí věci navíc porušují autorská práva tím, že uvnitř satelitního dekóderu vytvářejí rozmnoženiny děl a umožňují díla zhlédnout na obrazovce, jakož i tím, že díla veřejně provádějí, vysílají či promítají a sdělují je veřejnosti.
- 48 QC Leisure a AV Station dále porušují autorská práva tím, že dovolují, aby žalovaní v třetí věci a další osoby, jimž dodaly dekódovací karty, páchali předmětné činy.
- 49 Podle QC Leisure a dalších nejsou žaloby důvodné, jelikož žalovaní nepoužívají pirátské dekódovací karty a všechny dotčené karty byly v jiném členském státě distribuovány a na trh uvedeny příslušným subjektem satelitního televizního vysílání.

- 50 Ve věci C-429/08 si K. Murphy, vedoucí restauračního zařízení, opatřila dekódovací kartu NOVA, aby mohla promítat utkání „Premier League“.
- 51 Zaměstnanci MPS, tedy subjektu, který FAPL pověřila vedením kampaně zaměřené na trestní stíhání vedoucích pracovníků restauračních zařízení používajících zahraniční dekódovací zařízení, zjistili, že K. Murphy ve svém restauračním zařízení přijímala vysílání utkání „Premier League“, která přenášela NOVA.
- 52 MPS podala návrh na zahájení trestního řízení proti K. Murphy k Portsmouth Magistrates' Court, který posledně uvedenou odsoudil za dva přečiny uvedené v čl. 297 odst. 1 zákona o autorském právu, vzorech a patentech, protože neoprávněně přijímala program, jenž je součástí vysílací služby poskytované z místa na území Spojeného království, s úmyslem vyhnout se platbě veškerých poplatků za přijímání pořadů vysílaných televizí.
- 53 Karen Murphy poté, co Portsmouth Crown Court v podstatě zamítl odvolání proti jejímu odsouzení, podala opravný prostředek k High Court of Justice, v němž hájila stanovisko obdobné stanovisku, které zastává QC Leisure a další.
- 54 Za těchto podmínek se ve věci C-403/08 rozhodl High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division, přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) a) Pokud je zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a prodáno s omezeným oprávněním používat zařízení pouze k získání přístupu k chráněné službě za určitých okolností, stává se

takové zařízení ‚nedovoleným zařízením‘ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice [o podmíněném přístupu], jestliže je použito k získání přístupu k takové chráněné službě na místě, způsobem nebo osobou, na něž se nevztahuje povolení poskytovatele služby?

b) Jaký má význam pojem ‚vytvořené nebo uzpůsobené‘ ve smyslu čl. 2 písm. e) této směrnice?

2) Jestliže první poskytovatel služeb přenáší obsah programu v kódované podobě druhému poskytovateli služeb, který takový obsah vysílá s podmíněným přístupem, jaké faktory je třeba zohlednit při určení, zda jsou zájmy prvního poskytovatele chráněné služby dotčeny ve smyslu článku 5 směrnice [o podmíněném přístupu]?

Zejména:

Jestliže první podnik přenáší obsah programu (zahrnující obrázky, zvuk a anglický komentář) v kódované podobě druhému podniku, který dále veřejně takový obsah vysílá (s doplněním svého loga a případně další zvukové stopy s komentářem):

a) Představuje přenos prvním podnikem chráněnou službu spočívající v ‚televizním vysílání‘ ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice [o podmíněném přístupu] a čl. 1 písm. a) směrnice [o televizi bez hranic]?

- b) Musí být první podnik subjektem televizního vysílání ve smyslu čl. 1 písm. b) směrnice [o televizi bez hranic], aby byl považován za poskytovatele chráněné služby ‚televizního vysílání‘ ve smyslu čl. 2 písm. a) první odrážky směrnice [o podmíněném přístupu]?
- c) Je třeba vykládat článek 5 směrnice [o podmíněném přístupu] v tom smyslu, že přiznává prvnímu podniku aktivní legitimaci k podání občanskoprávní žaloby ohledně nedovolených zařízení, která umožňují přístup k pořadu vysílanému druhým podnikem, buď proto,
- i) že taková zařízení je třeba považovat za zařízení umožňující přístup k vlastní službě prvního podniku prostřednictvím vysílaného signálu, nebo
  - ii) proto, že první podnik je poskytovatelem chráněné služby, jehož zájmy byly poškozeny nedovolenou činností (neboť taková zařízení umožňují neoprávněný přístup k chráněné službě poskytované druhým podnikem)?
- d) Má na odpověď na druhou otázku uvedenou v písmenu c) vliv to, zda první a druhý poskytovatel služby používají různé dekodovací systémy a zařízení podmíněného přístupu?
- 3) Vztahuje se výraz ‚držení [...] k obchodním účelům‘ v čl. 4 písm. a) směrnice [o podmíněném přístupu] pouze na držení pro účely obchodování s nedovolenými zařízeními (například jejich prodeje), nebo se vztahuje i na držení zařízení konečným uživatelem při jakémkoli podnikání?

- 4) Jestliže jsou vytvořeny sekvenční fragmenty filmu, hudebního díla nebo zvukového záznamu (v tomto případě okna digitálního obrazového a zvukového záznamu) i) v paměti dekodéru nebo ii) v případě filmu na televizní obrazovce a dochází k rozmnožení díla, je-li na sekvenční fragmenty nahlíženo jako na celek, avšak v jednotlivých okamžicích existuje vždy pouze omezený počet fragmentů:
- a) má být otázka, zda taková díla byla zcela nebo zčásti rozmnožena, posouzena podle vnitrostátních předpisů autorského práva týkajících se pojmu „protiprávní rozmnožení autorského díla“, nebo je toto věcí výkladu článku 2 směrnice [o autorském právu]?
  - b) Jestliže se jedná o výklad článku 2 směrnice [o autorském právu], má vnitrostátní soud posuzovat všechny fragmenty každého díla jako celek, nebo pouze omezený počet fragmentů, které existují v jednotlivých okamžicích? Jaké kritérium má vnitrostátní soud v posledně uvedeném případě použít při posuzování toho, zda bylo dílo rozmnoženo po částech ve smyslu uvedeného článku?
  - c) Vztahuje se právo na rozmnožování stanovené v článku 2 směrnice [o autorském právu] na vytvoření přechodných obrázků na televizní obrazovce?
- 5) a) Jsou přechodné rozmnoženiny díla, vytvořené v dekodovacím zařízení pro satelitní televizi nebo na televizní obrazovce propojené s dekodovacím zařízením, jejichž jediným účelem je umožnit užívání díla, které není jinak právně omezeno, považovány za rozmnoženiny se „samostatným hospodářským významem“ ve smyslu čl. 5 odst. 1 směrnice [o autorském právu], vzhledem k tomu, že takovéto rozmnoženiny jsou jediným podkladem, na jehož základě mohou majitelé práv získat úplatu za využívání jejich práv?

- b) Má na odpověď na pátou otázku písm. a) vliv to, i) zda krátkodobé rozmnoženiny mají samy o sobě nějakou hodnotu, nebo ii) zda krátkodobé rozmnoženiny tvoří malou část souboru děl či jiný předmět, který může být jinak použit bez porušení autorského práva, nebo iii) zda držitel výhradní licence poskytnuté oprávněnou osobou v jiném členském státě již obdržel úplatu za použití díla v tomto členském státě?
- 6) a) Je dílo chráněné autorským právem sdělováno veřejnosti po drátě nebo bezdrátově ve smyslu článku 3 směrnice [o autorském právu], jestliže je satelitní vysílání přijímáno v obchodních prostorách (například v baru) a prostřednictvím jediné televizní obrazovky a reproduktorů je zde sdělováno nebo reprodukováno veřejnosti přítomné v těchto prostorách?
- b) Bude odpověď na šestou otázku písm. a) jiná, jestliže:
- i) přítomná veřejnost představuje novou veřejnost, kterou provozovatel vysílání nezohlednil (v tomto případě proto, že je tuzemská dekódovací karta určená pro jeden členský stát používána pro komerční projekci pro publikum v jiném členském státě),
- ii) veřejnost není platícím publikem podle vnitrostátního práva a
- iii) je signál televizního vysílání přijímán prostřednictvím antény nebo satelitního přijímače na střeše nebo v blízkosti prostor, kde je umístěn televizor?

- c) Pokud je odpověď na kteroukoli část otázky uvedené pod písmenem b) kladná, jaké faktory je třeba zohlednit pro určení, zda dochází ke sdělování díla z místa, na kterém nejsou diváci přítomni?

7) Je se směrnicí [o družicovém vysílání] nebo s články 28 ES a 30 ES nebo článkem 49 ES slučitelné, pokud vnitrostátní autorské právo stanoví, že v případě, ve kterém jsou krátkodobé rozmnoženiny děl zahrnutých do satelitního vysílání vytvářeny uvnitř satelitního dekódovacího zařízení nebo na televizní obrazovce, dochází k porušení autorského práva podle právních předpisů země, v níž je vysílání přijímáno? Má na odpověď na předchozí otázku vliv skutečnost, že je vysílání dekódováno s použitím satelitní dekódovací karty, kterou poskytovatel služby satelitního vysílání vydal v jiném členském státě pod podmínkou, že použití satelitní dekódovací karty bude povoleno pouze v tomto jiném členském státě?

8) a) Jestliže odpověď na první otázku zní, že zařízení podmíněného přístupu vyrobené provozovatelem služby nebo s jeho souhlasem se stává „nedovoleným zařízením“ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice [o podmíněném přístupu], je-li používáno mimo rámec povolení poskytovatele služby k získání přístupu k chráněné službě, jaký je potom specifický obsah dotčeného práva s ohledem na jeho základní funkci stanovenou směrnicí o podmíněném přístupu?

b) Brání články 28 ES nebo 49 ES vymáhání vnitrostátního právního předpisu v prvním členském státě, který zakazuje dovoz nebo prodej satelitní dekódovací karty, kterou poskytovatel služby satelitního vysílání vydal v jiném člen-

ském státě pod podmínkou, že použití této satelitní dekódovací karty bude povoleno pouze v tomto jiném členském státě?

- c) Má na odpověď na tuto otázku vliv to, zda je satelitní dekódovací karta schválena pouze pro soukromé a domácí použití v tomto jiném členském státě, ale je používána pro obchodní účely v prvním členském státě?

- 9) Brání články 28 ES a 30 ES nebo 49 ES vymáhání vnitrostátního předpisu autorského práva, podle něhož je protiprávní veřejně předvádět nebo reprodukovat takové hudební dílo, které je součástí chráněné služby, jež je přístupná a veřejně reprodukována s využitím satelitní dekódovací karty, pokud poskytovatel služby tuto kartu vydal v jiném členském státě pod podmínkou, že její použití bude povoleno pouze v tomto jiném členském státě? Bude odpověď odlišná v případě, že hudební dílo tvoří nepodstatnou součást chráněné služby jako celku a vnitrostátní autorské právo nebrání veřejnému reprodukování jiných součástí služby?

- 10) Dává-li poskytovatel programového obsahu k dispozici řadu výhradních licencí vždy pro území jednoho nebo více členských států a provozovatel je na základě takových licencí vysílání oprávněn vysílat předmětný obsah pouze v rámci příslušného území (včetně satelitního vysílání) a součástí každé licence je smluvní povinnost provozovatele vysílání zabránit použití jeho satelitních dekódovacích karet umožňujících příjem obsahu, který je předmětem licence, mimo území, na něž se licence vztahuje, jaké právní kritérium by měl vnitrostátní soud použít

a jaké okolnosti by měl vzít v úvahu při rozhodování o tom, zda je smluvní omezení v rozporu se zákazem stanoveným v čl. 81 odst. 1 ES?

Konkrétně:

- a) Musí být čl. 81 odst. 1 ES vykládán v tom smyslu, že se na tento závazek vztahuje z pouhého důvodu, že domnělým účelem závazku je vyloučit hospodářskou soutěž, omezovat ji nebo ji narušovat?

- b) Musí být v případě kladné odpovědi rovněž prokázáno, že takový závazek hospodářskou soutěž podstatným způsobem vylučuje, omezuje ji nebo ji narušuje, aby se na něj uplatnil zákaz stanovený článkem 81 odst. 1 ES?⁵⁵

⁵⁵ Ve věci C-429/08 se High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Za jakých okolností je zařízení podmíněného přístupu ‚nedovoleným zařízením‘ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice [o podmíněném přístupu]?

- 2) Zejména: Je zařízení podmíněného přístupu ‚nedovoleným zařízením‘, jestliže je pořízeno za takových okolností, kdy:
  - i) bylo zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a původně dodáno s omezeným smluvním oprávněním používat je k získání přístupu k chráněné službě pouze v prvním členském státě

a bylo použito k získání přístupu k takové chráněné službě v jiném členském státě nebo

ii) bylo zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a původně získáno nebo aktivováno na základě uvedení falešného jména a adresy v prvním členském státě, a tím byla překonána smluvní územní omezení uvalená na vývoz takových zařízení k použití mimo první členský stát, nebo

iii) bylo zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a původně dodáno se smluvní podmínkou, že bude používáno pouze k domácím nebo soukromým účelům, a nikoli k obchodním účelům (za něž se hradí vyšší účastnický poplatek), ale bylo použito ve Spojeném království k obchodním účelům, konkrétně k projekci přenosu živého vysílání fotbalových utkání v pohostinském zařízení?

3) V případě záporné odpovědi na kteroukoli část druhé otázky, brání čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice členskému státu v uplatňování vnitrostátního právního předpisu, který zakazuje použití takových zařízení podmíněného přístupu za okolností uvedených výše v druhé otázce?

4) Je čl. 3 odst. 2 uvedené směrnice v případě záporné odpovědi na kteroukoli část druhé otázky neplatný:

a) z důvodu své diskriminační nebo nepřiměřené povahy nebo

b) z důvodu rozporu s právy na volný pohyb zaručených Smlouvou nebo

c) z jakéhokoli jiného důvodu?

- 5) Jsou čl. 3 odst. 1 a článek 4 uvedené směrnice v případě kladné odpovědi na druhou otázku neplatné z důvodu, že členským státům údajně ukládají povinnost omezit dovoz „nedovolených zařízení“ z jiných členských států a jiné obchodování s takovými zařízeními za okolností, kdy taková zařízení mohou být legálně dovážena nebo používána k příjmu přeshraničních satelitních vysílacích služeb na základě ustanovení o volném pohybu zboží podle článků 28 ES a 30 ES nebo o volném pohybu služeb podle článku 49 ES?
- 6) Brání články 28 ES, 30 ES nebo 49 ES vymáhání vnitrostátního právního předpisu (jako je článek 297 [zákon o autorském právu, vzorech a patentech]), podle něhož je trestné neoprávněné přijímání programu, jenž je součástí vysílací služby poskytované z místa na území Spojeného království, s úmyslem vyhnout se platbě jakéhokoli poplatku za příjem programu, v kterémkoli z následujících případů:
- i) bylo-li zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a původně dodáno s omezeným smluvním oprávněním používat zařízení k získání přístupu k chráněné službě pouze v prvním členském státě a bylo použito k získání přístupu k této chráněné službě v ji-

ném členském státě (v tomto případě ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irsku) nebo

- ii) bylo-li zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a původně získáno nebo aktivováno na základě uvedení falešného jména a adresy v prvním členském státě, a tím byla obejitá smluvní územní omezení uvalená na vývoz takových zařízení k použití mimo první členský stát, nebo

  - iii) bylo-li zařízení podmíněného přístupu vyrobeno poskytovatelem služby nebo s jeho souhlasem a původně dodáno se smluvní podmínkou, že bude používáno pouze k domácím nebo soukromým účelům, a nikoli k obchodním účelům (za něž se hradí vyšší účastnický poplatek), ale bylo použito ve Spojeném království k obchodním účelům, konkrétně k projekci přenosu živého vysílání fotbalových utkání v pohostinském zařízení?
- 7) Je vymáhání dotčeného vnitrostátního právního předpisu v každém případě nepřijatelné z důvodu diskriminace v rozporu s článkem 12 ES nebo proto, že se vnitrostátní právní předpis vztahuje na programy zařazené do vysílací služby poskytované z místa na území Spojeného království, ale nikoli na takovou službu poskytovanou z jiného členského státu?
- 8) Jestliže poskytovatel programového obsahu poskytne řadu výhradních licencí vždy pro území jednoho nebo více členských států a na základě takových licencí je provozovatel vysílání oprávněn vysílat předmětný obsah pouze v rámci příslušného

III – K předběžným otázkám

A – K pravidlům vztahujícím se na přijímání kódovaného vysílání z jiných členských států

1. Úvodní poznámky

- 57 Je třeba předeslat, že projednávané věci se týkají jen družicového vysílání televizních pořadů obsahujících utkání „Premier League“ vysílajícími organizacemi, jako je i Multichoice Hellas. Jedinou částí audiovizuálního sdělování, která je v projednávaném případě relevantní, je tedy část spočívající ve veřejném šíření těchto pořadů vysílajícími organizacemi podle čl. 1 odst. 2 písm. a) a b) směrnice o družicovém vysílání z členského státu, ve kterém jsou programové signály určené pro příjem vkládány do řetězce satelitní komunikace (dále jen „vysílací členský stát“), v daném případě zejména z Řecké republiky.
- 58 Naproti tomu předchozí část komunikace, a sice komunikace mezi FAPL a uvedenými organizacemi, jejíž podstatou je přenos audiovizuálních dat obsahujících zmiňovaná utkání a jež navíc může probíhat i pomocí jiných telekomunikačních prostředků, než kterých využívají účastnice původního řízení, je pro účely projednávaného případu bezpředmětná.
- 59 Ze spisu dále plyne, že podle licenčních smluv uzavřených mezi FAPL a dotyčnými vysílajícími organizacemi jsou předmětné pořady určeny výhradně publiku vysílacího

členského státu, a že tyto organizace musí zajistit, aby jejich pořady mohla přijímat jen veřejnost v tomto státě. Uvedené organizace proto musí kódovat své vysílání a dodávat dekódovací zařízení jen osobám, které mají bydliště ve vysílacím členském státě.

- 60 Konečně je nesporné, že vlastníci restauračních zařízení používají taková dekódovací zařízení mimo tento členský stát, a tedy v rozporu s vůlí vysílajících organizací.
- 61 Za těchto okolností se předkládající soudy první částí otázek tážou, zda takové používání dekódovacích zařízení spadá pod směrnici o podmíněném přístupu a jaký je její dopad na takové používání. Pro případ, že by tato stránka věci nebyla zmíněnou směrnicí harmonizována, se dále tážou, zda články 34 SFEU, 36 SFEU, 56 SFEU a 101 SFEU brání vnitrostátní právní úpravě a licenčním smlouvám, které zakazují používání zahraničních dekódovacích zařízení.

2. Směrnice o podmíněném přístupu

a) K výkladu pojmu „nedovolené zařízení“ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice o podmíněném přístupu (první otázka ve věci C-403/08 a první a druhá otázka ve věci C-429/08)

- 62 Podstatou těchto otázek předkládajících soudů je to, zda musí být pojem „nedovolené zařízení“ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice o podmíněném přístupu vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i zahraniční dekódovací zařízení, včetně zařízení získaných

či aktivovaných na základě uvedení falešného jména a adresy, a zařízení používaná v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům.

- 63 V této souvislosti je třeba připomenout, že čl. 2 písm. e) směrnice o podmíněném přístupu vymezuje pojem „nedovolené zařízení“ jako jakékoli vybavení nebo programové vybavení „vytvořené“ nebo „uzpůsobené“ tak, aby umožňovalo přístup k chráněné službě ve srozumitelné formě bez povolení poskytovatele služeb.
- 64 Znění tohoto ustanovení tudíž pokrývá jen to vybavení, které bylo před uvedením do chodu manuálně či automatizovaně upraveno a které umožňuje přístup k chráněným službám bez povolení jejich poskytovatelů. Uvedené znění tedy odkazuje jen na vybavení, které bylo vyrobeno, pozměněno, uzpůsobeno nebo přizpůsobeno bez povolení poskytovatele služeb, a nejedná se v něm o používání zahraničních dekódovacích zařízení.
- 65 Dále je třeba poukázat na to, že šestý a třináctý bod odůvodnění směrnice o podmíněném přístupu, ve kterých je pojem „nedovolené zařízení“ upřesněn, zmiňují nezbytnost boje proti nedovoleným zařízením „umožňujícím bezplatný přístup“ k chráněným službám a proti tomu, aby byla na trh uváděna nedovolená zařízení, která „bez oprávnění umožňuj[í] či usnadňuj[í] obcházení jakýchkoli technických opatření“ přijatých pro ochranu úhrady za legálně poskytované služby.
- 66 Zahraniční dekódovací zařízení, zařízení získaná či aktivovaná na základě uvedení falešného jména a adresy ani zařízení používaná v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům přitom do žádné z uvedených kategorií nespádají. Všechna tato zařízení jsou totiž vyrobena a uvedena na trh s povolením poskytovatele služeb, ani jedno z nich neumožňuje bezplatný přístup

k chráněným službám a žádné neumožňuje nebo neusnadňuje obcházení technických opatření přijatých pro ochranu úhrady za tyto služby, neboť v členském státě, kde byla uvedena na trh, byla úhrada provedena.

⁶⁷ S ohledem na výše uvedené je na položené otázky třeba odpovědět, že pojem „nedovolené zařízení“ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice o podmíněném přístupu musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje zahraniční dekódovací zařízení, zařízení získaná či aktivovaná na základě uvedení falešného jména a adresy ani zařízení použitá v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům.

b) K výkladu čl. 3 odst. 2 směrnice o podmíněném přístupu (třetí otázka ve věci C-429/08)

⁶⁸ Podstatou této otázky předkládajícího soudu je to, zda čl. 3 odst. 2 směrnice o podmíněném přístupu brání vnitrostátní právní úpravě, která zakazuje používání zahraničních dekódovacích zařízení, včetně zařízení získaných či aktivovaných na základě uvedení falešného jména a adresy, či zařízení použitých v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům.

⁶⁹ Podle čl. 3 odst. 2 směrnice o podmíněném přístupu nejsou členské státy oprávněny omezovat z důvodů souvisejících s oblastí koordinovanou touto směrnicí volný pohyb chráněných služeb a zařízení podmíněného přístupu, aniž jsou dotčeny povinnosti plynoucí z čl. 3 odst. 1 této směrnice.

- 70 V této souvislosti je třeba poznamenat, že posledně citované ustanovení ukládá povinnosti v oblasti koordinované směrnici o podmíněném přístupu, která je v jejím čl. 2 písm. f) vymezena jako veškeré předpisy týkající se nedovolených činností blíže určených v článku 4, a členským státům ukládá zejména povinnost zakázat činnosti vyjmenované v onom článku 4.
- 71 Citovaný článek 4 se nicméně týká jen činností, které jsou protiprávní proto, že souvisí s používáním nedovolených zařízení ve smyslu této směrnice.
- 72 Zahraníční dekódovací zařízení, včetně zařízení získaných či aktivovaných na základě uvedení falešného jména a adresy, ani zařízení používaná v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům přitom, jak plyne z bodů 63 až 67 tohoto rozsudku, nejsou takovými nedovolenými zařízeními.
- 73 Z toho důvodu činnosti zahrnující používání těchto zařízení ani vnitrostátní právní úprava, která tyto činnosti zakazuje, nespadá do oblasti koordinované směrnici o podmíněném přístupu.
- 74 Za těchto podmínek je na položenou otázku třeba odpovědět, že čl. 3 odst. 2 směrnice o podmíněném přístupu nebrání vnitrostátní právní úpravě, která zakazuje používání zahraničních dekódovacích zařízení, včetně zařízení získaných či aktivovaných na základě uvedení falešného jména a adresy, či zařízení používaných v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům, jelikož taková právní úprava nespadá do oblasti koordinované touto směrnici.

c) K ostatním otázkám týkajícím se směrnice o podmíněném přístupu

⁷⁵ S ohledem na odpovědi na první otázku ve věci C-403/08 a na první až třetí otázku ve věci C-429/08 již není namístě se zabývat druhou, třetí a osmou otázkou písm. a) ve věci C-403/08 ani čtvrtou a pátou otázkou ve věci C-429/08.

3. Ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu zboží a služeb

a) K zákazu dovážet, prodávat a používat zahraniční dekodovací zařízení [osmá otázka písm. b) a první část deváté otázky ve věci C-403/08 a šestá otázka bod i) ve věci C-429/08]

⁷⁶ Podstatou těchto otázek předkládajících soudů je to, zda je třeba vykládat články 34 SFEU, 36 SFEU a 56 SFEU v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které je nezákonné dovážet do tohoto státu, prodávat a používat v něm zahraniční dekodovací zařízení umožňující přístup ke kódované službě družicového vysílání, které pochází z jiného členského státu a obsahuje předměty chráněné právní úpravou prvně uvedeného státu.

i) K určení použitelných ustanovení

- 77 Taková vnitrostátní právní úprava, jako je úprava dotčená v původních řízeních, se týká přeshraničního poskytování kódovaných vysílacích služeb i pohybu zahraničních dekódovacích zařízení, která umožňují dekódování těchto služeb, v rámci Unie. Za těchto podmínek vyvstává otázka, zda je třeba takovou právní úpravu posuzovat z hlediska volného pohybu služeb anebo z hlediska volného pohybu zboží.
- 78 Z judikatury Soudního dvora v této souvislosti vyplývá, že pokud vnitrostátní opatření spadá jak pod volný pohyb zboží, tak pod volný pohyb služeb, Soudní dvůr ho přezkoumá v zásadě pouze z hlediska jedné z těchto dvou základních svobod, pokud se ukáže, že jedna z uvedených svobod je zcela druhotná ve vztahu ke druhé a může do ní být zahrnuta (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 24. března 1994, Schindler, C-275/92, Recueil, s. I-1039, bod 22, a ze dne 2. prosince 2010, Ker-Optika, C-108/09, Sb. rozh. s. I-12213, bod 43).
- 79 V oblasti telekomunikací se však oba tyto aspekty často prolínají tak, že nelze jeden z nich považovat za zcela druhotný ve vztahu k druhému. Tak je tomu zejména tehdy, když vnitrostátní předpisy upravují dodávání telekomunikačních zařízení, například dekódovacích zařízení, aby stanovily požadavky, které musí tato zařízení splňovat, anebo podmínky, za nichž mohou být tato zařízení uváděna na trh, takže v takovém případě je nutné zabývat se oběma základními svobodami zároveň (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 22. ledna 2002, Canal Satellite Digital, C-390/99, Recueil, s. I-607, body 29 až 33).
- 80 Vztahuje-li se ovšem právní úprava v této oblasti na činnost, která se vyznačuje především službami poskytovanými hospodářskými subjekty, zatímco dodávání telekomunikačních zařízení je ve vztahu k nim zcela druhotné, je třeba takovou činnost nahlížet jen z pohledu volného poskytování služeb.

- 81 Tak je tomu zejména v případech, kdy je poskytnutí takových zařízení jen jednou z konkrétních organizačních okolností a podmínek fungování služby a kdy tato činnost není sama o sobě cílem, ale kdy jejím účelem je umožnit čerpání této služby. Za takových okolností nelze činnost spočívající v poskytování zmíněných zařízení posuzovat odděleně od činnosti související se službou, se kterou je prvně uvedená činnost spojena (viz obdobně výše uvedený rozsudek Schindler, body 22 a 25).
- 82 U věcí dotčených v původním řízení je třeba poukázat na to, že se vnitrostátní právní úprava nezaměřuje na dekódovací zařízení proto, aby stanovila požadavky, jež musí splňovat, nebo podmínky, za nichž mohou být uváděna na trh. Zabývá se jimi jen coby prostředky umožňujícími předplatitelům čerpat kódované vysílací služby.
- 83 Jelikož předmětem této právní úpravy je především volný pohyb služeb a zároveň volný pohyb zboží je jejím zcela druhotným aspektem ve vztahu k volnému pohybu služeb, je uvedenou právní úpravu třeba posuzovat z hlediska volného pohybu služeb.
- 84 Z uvedeného plyne, že takovou právní úpravu je třeba posuzovat z hlediska článku 56 SFEU, který upravuje volný pohyb služeb.

ii) K existenci omezení volného pohybu služeb

- 85 Článek 56 SFEU vyžaduje odstranění jakéhokoli omezení volného pohybu služeb, byť uplatňovaného bez rozdílu jak na tuzemské poskytovatele, tak na poskytovatele z jiných členských států, je-li takové povahy, že může zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, být na

překážku těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními. Kromě toho volný pohyb služeb svědčí jak poskytovateli, tak příjemci služeb (viz zejména rozsudek ze dne 8. září 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, C-42/07, Sb. rozh. s. I-7633, bod 51 a citovaná judikatura).

⁸⁶ Vnitrostátní právní úprava ve věcech v původním řízení zakazuje dovoz zahraničních dekódovacích zařízení umožňujících přístup ke službám družicového vysílání z jiného členského státu do tuzemska a jejich prodej a používání v tuzemsku.

⁸⁷ Ovšem vzhledem k tomu, že přístup k takovým službám satelitního vysílání, jako jsou služby dotčené ve věcech v původním řízení, je podmíněn držbou takového zařízení, jehož dodání je podmíněno smluvním omezením, podle kterého lze toto zařízení používat jen na území vysílacího členského státu, brání dotčená vnitrostátní právní úprava tomu, aby tyto služby čerpaly osoby s bydlištěm mimo vysílací členský stát, v daném případě ve Spojeném království. Tato právní úprava tak ve svém důsledku znemožňuje přístup uvedených osob k daným službám.

⁸⁸ Překážka čerpání takových služeb je sice důsledkem smluv uzavřených vysílajícími organizacemi se svými klienty, v nichž jsou zase promítnuta ustanovení o omezené územní působnosti obsažená ve smlouvách uzavíraných uvedenými organizacemi s majiteli práv duševního vlastnictví. Uvedená právní úprava však vzhledem k tomu, že těmto omezením poskytuje právní ochranu a pod hrozbou občanskoprávních a peněžitých sankcí ukládá povinnost je dodržovat, sama omezuje volný pohyb služeb.

89 Z toho vyplývá, že uvedená právní úprava představuje omezení volného pohybu služeb, které je zakázáno článkem 56 SFEU, ledaže by bylo možné je objektivně odůvodnit.

iii) K odůvodnění omezení volného pohybu služeb cílem chránit práva duševního vlastnictví

– Vyjádření předložená Soudnímu dvoru

90 FAPL a další, MPS, vláda Spojeného království, jakož i francouzská a italská vláda tvrdí, že omezení, na němž stojí právní úprava dotčená ve věcech v původním řízení, lze odůvodnit s ohledem na práva majitelů práv duševního vlastnictví, jelikož je nezbytné k zajištění ochrany přiměřené odměny těchto majitelů, která předpokládá, že tito majitelé mají právo se jí z titulu užití svých děl či jiných předmětů ochrany domáhat v každém členském státě a poskytovat v této souvislosti územní exkluzivitu.

91 Uvedení účastníci řízení se v tomto ohledu zejména domnívají, že pokud by taková územní exkluzivita nebyla nijak chráněna, majitel práv duševního vlastnictví by již nemohl získávat od vysílajících organizací přiměřené licenční poplatky, jelikož hodnota vysílání přímých přenosů sportovních utkání by se snížila. Vysílající organizace totiž nemají zájem nabývat licence mimo území členského státu, ze kterého vysílají. Nabytí licencí pro území všech států, v nichž mají bydliště jejich potenciální zákazníci, není z finančního hlediska zajímavé, protože cena takových licencí je mimořádně vysoká. Uvedené organizace tudíž nabývají licence k vysílání dotyčných děl na území jediného členského státu. Jsou přitom ochotny zaplatit významnou prémii za to, že

jim bude zaručena územní exkluzivita, neboť díky ní se mohou odlišit od svých konkurentů a přilákat další zákazníky.

- 92 QC Leisure a další, K. Murphy, Komise a Kontrolní úřad ESVO tvrdí, že takové omezení volného pohybu vysílacích služeb není odůvodněné, neboť vede k rozdělení vnitřního trhu.

– Odpověď Soudního dvora

- 93 Pro účely přezkumu takového omezení, jako je omezení dotčené ve věcech v původním řízení, je namísto připomenout, že omezení základních svobod zaručených Smlouvou může být odůvodněné pouze v případě, že odpovídá naléhavým důvodům obecného zájmu, je způsobilé zaručit uskutečnění cíle obecného zájmu, který sleduje, a nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 5. března 2009, UTECA, C-222/07, Sb. rozh. s. I-1407, bod 25 a citovaná judikatura).
- 94 Pokud jde o přijatelná odůvodnění, z ustálené judikatury plyne, že takové omezení může být odůvodněné zejména naléhavými důvody obecného zájmu spočívajícími v ochraně práv duševního vlastnictví (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 18. března 1980, Coditel a další, zvaný „Coditel I“, 62/79, Recueil, s. 881, body 15 a 16, a ze dne 20. ledna 1981, Musik-Vertrieb membran a K-tel International, 55/80 a 57/80, Recueil, s. 147, body 9 a 12).

- 95 Je tudíž třeba nejprve zjistit, zda se FAPL může dovolávat takových práv, jež mohou odůvodnit to, že vnitrostátní právní úprava dotčená ve věci v původním řízení zavádí v její prospěch ochranu, která představuje omezení volného pohybu služeb.
- 96 V této souvislosti je třeba podotknout, že se FAPL nemůže dovolávat autorského práva k samotným utkáním „Premier League“, neboť tato utkání nelze kvalifikovat jako díla.
- 97 Dotčený předmět totiž může být jako dílo kvalifikován jen tehdy, pokud je originální v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvozem (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 16. července 2009, Infopaq International, C-5/08, Sb. rozh. s. I-6569, bod 37).
- 98 Sportovní utkání přitom nelze považovat za duševní výtvor, který by bylo možno kvalifikovat jako dílo ve smyslu směrnice o autorském právu. To platí obzvláště pro fotbalové zápasy podléhající pravidlům hry, která neponechávají žádný prostor pro tvůrčí svobodu ve smyslu autorského práva.
- 99 Za těchto podmínek nelze tato utkání chránit autorským právem. Mimoto je nesporné, že jim unijní právo neposkytuje žádnou jinou ochranu v oblasti duševního vlastnictví.
- 100 Sportovní utkání jako taková jsou přesto jedinečná a do této míry i originální, a díky tomu se mohou stát předmětem hodným ochrany srovnatelné s ochranou děl, kterou jim případně mohou poskytovat jednotlivé vnitrostátní právní řády.

- 101 V tomto směru je třeba podotknout, že podle čl. 165 odst. 1 druhého pododstavce SFEU přispívá Unie k podpoře evropských hledisek sportu s přihlédnutím k jeho zvláštní povaze, jeho strukturám založeným na dobrovolné činnosti a jeho společenské a výchovné funkci.
- 102 Za těchto podmínek může členský stát chránit sportovní utkání, případně i z titulu ochrany duševního vlastnictví, zavedením zvláštní vnitrostátní právní úpravy anebo tím, že v souladu s unijním právem uzná ochranu, kterou těmto utkáním poskytují smluvní nástroje, jež jsou uzavírány mezi nositeli práva na zpřístupnění audiovizuálního obsahu uvedených utkání veřejnosti a osobami, které chtějí tento obsah vysílat publiku dle vlastního výběru.
- 103 V této souvislosti je třeba dodat, že unijní zákonodárce předpokládal, že členský stát takové možnosti využije, jelikož v dvacátém prvním bodě odůvodnění směrnice 97/36 zmiňuje události organizované pořadatelem, jenž je legálně oprávněn prodávat práva na tuto událost.
- 104 Unijní právo tudíž za předpokladu, že cílem dotčené vnitrostátní právní úpravy je poskytnutí ochrany sportovním utkáním – což musí ověřit předkládající soud – takové ochraně v zásadě nebrání, takže právní úprava může odůvodnit omezení volného pohybu služeb, jako je omezení dotčené ve věci v původním řízení.
- 105 Je ovšem rovněž zapotřebí, aby takové omezení nepřekračovalo meze toho, co je nezbytné k dosažení cíle chránit předmětné duševní vlastnictví (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek UTECA, body 31 a 36).

- 106 V této souvislosti je třeba připomenout, že odchylky od zásady volného pohybu jsou přijatelné jen v rozsahu, v němž jsou odůvodněny k zajištění práv, která tvoří zvláštní předmět dotčeného duševního vlastnictví (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 23. října 2003, Rioglass a Transremar, C-115/02, Recueil, s. I-12705, bod 23 a citovaná judikatura).
- 107 V tomto ohledu z ustálené judikatury vyplývá, že účelem takového zvláštního předmětu je zejména zajistit majitelům příslušných práv ochranu možnosti, aby předměty ochrany komerčně využívali buď jejich uvedením na trh anebo jejich poskytnutím, a to prostřednictvím licence udělené oproti zaplacení odměny (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Musik-Vertrieb membran a K-tel International, bod 12, a rozsudek ze dne 20. října 1993, Phil Collins a další, C-92/92 a C-326/92, Recueil, s. I-5145, bod 20).
- 108 Je nicméně nutno konstatovat, že takový zvláštní předmět nezaručuje majitelům příslušných práv možnost domáhat se nejvyšší možné odměny. V souladu s tímto předmětem je jim totiž zajištěna jen přiměřená odměna za každé užití předmětů ochrany, jak to ostatně stanoví i desátý bod odůvodnění směrnice o autorském právu a pátý bod odůvodnění směrnice o právech souvisejících s autorským právem.
- 109 Aby přitom byla taková odměna přiměřená, musí být v přiměřeném poměru k hospodářské hodnotě poskytovaného plnění. Konkrétně musí být v přiměřeném poměru ke skutečnému či potenciálnímu počtu osob, které jej využívají nebo které mají zájem ho využít (viz obdobně rozsudky ze dne 22. září 1998, FDV, C-61/97, Recueil, s. I-5171, bod 15, a ze dne 11. prosince 2008, Kanal 5 a TV 4, C-52/07, Sb. rozh. s. I-9275, body 36 až 38).
- 110 V oblasti televizního vysílání proto musí být taková odměna – jak to potvrzuje i sedmnáctý bod odůvodnění směrnice o družicovém vysílání – především v přiměřeném poměru k parametrům dotyčného vysílání, jakými je například skutečný počet

diváků, potenciální počet diváků a jazyková verze (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 14. července 2005, Lagardère Active Broadcast, C-192/04, Sb. rozh. s. I-7199, bod 51).

- 111 V tomto kontextu je třeba nejprve zdůraznit, že majitelům práv dotčených ve věci v původním řízení je vyplácena odměna za rozhlasové či televizní vysílání předmětů ochrany z vysílacího členského státu, v kterém se vysílání považuje za uskutečněné v souladu s čl. 1 odst. 2 písm. b) směrnice o družicovém vysílání, a v kterém proto vzniká nárok na přiměřenou odměnu.
- 112 Dále je třeba poukázat na to, že v případě, kdy je taková odměna dohodnuta mezi majiteli příslušných práv a vysílajícími organizacemi v rámci dražby, nebrání nic tomu, aby při této příležitosti požadoval dotyčný majitel práv částku, která zohledňuje skutečný počet diváků a potenciální počet diváků ve vysílacím členském státě i ve všech ostatních členských státech, ve kterých také lze pořady obsahující předměty ochrany přijímat.
- 113 V tomto ohledu je třeba zejména připomenout, že příjem takového družicového vysílání, jako je vysílání dotčené ve věci v původním řízení, je podmíněno držbou dekódovacího zařízení. S vysokou mírou přesnosti lze tudíž určit celkový počet skutečných i potenciálních diváků dotyčného vysílání, kteří mají bydliště ve vysílacím členském státě i mimo něj.
- 114 Konečně, pokud jde o prémii placenou vysílajícími organizacemi za získání územní exkluzivity, není sice vyloučené, aby výše přiměřené odměny odrážela i zvláštnost dotčeného vysílání, jíž je jeho územní exkluzivita, a je proto možné z toho důvodu prémii poskytnout.

- 115 V daném případě je však prémie hrazena majitelům příslušných práv za účelem zajištění absolutní územní exkluzivity, která může vést k umělým cenovým rozdílům mezi rozdělenými vnitrostátními trhy. Toto rozdělení trhů a umělé cenové rozdíly, které jsou jeho důsledkem, jsou přitom neslučitelné se základním cílem Smlouvy, jímž je dosažení vnitřního trhu. Za těchto podmínek nelze zmíněnou prémii považovat za součást přiměřené odměny, kterou je třeba zajistit majitelům příslušných práv.
- 116 Úhrada takové prémie proto překračuje meze toho, co je nezbytné k zajištění přiměřené odměny uvedeným majitelům.
- 117 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že omezení spočívající v zákazu používat zahraniční dekodovací zařízení nelze odůvodnit s ohledem na cíl chránit práva duševního vlastnictví.
- 118 Tento závěr není vyvrácen ani výše uvedeným rozsudkem Coditel I, na který FAPL a další i MPS odkazují s cílem podpořit svou argumentaci. Soudní dvůr v bodě 16 uvedeného rozsudku sice rozhodl, že ustanovení Smlouvy v zásadě nemohou být překážkou zeměpisným hranicím, na kterých se strany smluv o převodu práv duševního vlastnictví dohodly, aby chránily autora a jeho právní nástupce, a že pouhá skutečnost, že se předmětné zeměpisné hranice shodují se státními hranicemi členských států, není důvodem pro změnu tohoto stanoviska.
- 119 Uvedené konstatování však bylo učiněno za jiných okolností, než jaké nastaly ve věcech v původním řízení. Ve věci, ve které byl vydán výše uvedený rozsudek Coditel I, totiž společnosti poskytující kabelovou televizi sdělily veřejnosti dílo, aniž měly

v členském státě, z kterého toto sdělování pochází, povolení majitelů příslušných práv a aniž těmto majitelům uhradily odměnu.

- 120 Naproti tomu vysílající organizace ve věcech dotčených v původním řízení provádějí úkony sdělování veřejnosti tím způsobem, že mají ve vysílacím členském státě – tedy v členském státě, ze kterého toto sdělování pochází – povolení od majitelů příslušných práv a také těmto majitelům hradí odměnu, která může navíc zohlednit skutečný a potenciální počet diváků v jiných členských státech.
- 121 Konečně nelze opominout ani vývoj unijního práva, ke kterému došlo především v důsledku přijetí směrnice o televizi bez hranic a směrnice o družicovém vysílání, jejichž cílem je přechod od vnitrostátních trhů k jednotnému trhu produkce a distribuce pořadů.

iv) K odůvodnění omezení volného pohybu služeb cílem podporovat přítomnost veřejnosti na fotbalových stadionech

- 122 FAPL a další i MPS podpůrně tvrdí, že omezení dotčené ve věci v původním řízení je nezbytné k zajištění dodržování takzvaného pravidla „vyloučené doby“, podle kterého je ve Spojeném království zakázáno vysílat fotbalová utkání televizi v sobotu odpoledne. Cílem tohoto pravidla je podpořit přítomnost veřejnosti na stadionech v době fotbalových zápasů, zejména zápasů nižších divizí, a tohoto cíle by podle FAPL a dalších a podle MPS nebylo možné dosáhnout, pokud by televizní diváci ve Spojeném království mohli volně sledovat utkání „Premier League“ vysílaná vysílajícími organizacemi z jiných členských států.

123 I za předpokladu, že by cíl podporovat přítomnost veřejnosti na stadionech byl způsobilý odůvodnit omezení základních svobod, postačí v tomto ohledu poukázat na to, že dodržení uvedeného pravidla lze každopádně zajistit tím, že by bylo do licenční smlouvy uzavřené mezi majiteli práv a vysílajícími organizacemi včleněno smluvní omezení, podle kterého by měly tyto organizace povinnost zdržet se vysílání utkání „Premier League“ během vyloučených dob. Nelze přitom zpochybnit, že takové opatření povede k menšímu zásahu do základních svobod než uplatňování omezení dotčeného ve věci v původním řízení.

124 Z uvedeného plyne, že omezení spočívající v zákazu používat zahraniční dekódovací zařízení nelze odůvodnit cílem podporovat přítomnost veřejnosti na fotbalových stadionech.

125 S ohledem na výše uvedené je na položené otázky třeba odpovědět, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle které je nezákonné dovážet do tohoto státu, prodávat a používat v něm zahraniční dekódovací zařízení umožňující přístup ke kódované službě družicového vysílání pocházejícího z jiného členského státu a obsahujícího předměty chráněné právní úpravou prvně uvedeného státu.

b) K používání zahraničních dekódovacích zařízení na základě uvedení falešné totožnosti a falešné adresy a k používání těchto zařízení k obchodním účelům [osmá otázka písm. c) ve věci C-403/08 a šestá otázka body ii) a iii) ve věci C-429/08]

126 Podstatou těchto otázek předkládajících soudů je to, zda je závěr uvedený v bodě 125 tohoto rozsudku vyvrácen okolností, že zahraniční dekódovací zařízení

bylo získáno nebo aktivováno na základě uvedení falešné totožnosti a falešné adresy s úmyslem obejít územní omezení dotčené ve věcech v původním řízení, a okolností, že toto zařízení bylo použito k obchodním účelům, přestože bylo určeno jen k soukromému použití.

- 127 Pokud jde o první okolnost, může v takovém případě dojít k důsledkům pro smluvní vztah mezi nabyvatelem daného zařízení, který uvedl falešnou totožnost a falešnou adresu, a dodavatelem tohoto zařízení, který zejména může požadovat od nabyvatele náhradu škody, pokud by mu falešná totožnost a falešná adresa uvedená nabyvatelem způsobila škodu nebo by vedla k jeho odpovědnosti vůči takové organizaci, jako je FAPL. Taková okolnost ovšem nevyvrací závěr uvedený v bodě 125 tohoto rozsudku, neboť nemá vliv na počet uživatelů, kteří uhradili poplatek za příjem pořadů.
- 128 Stejně je tomu i u druhé okolnosti, kdy je dekodovací zařízení používáno k obchodním účelům, přestože bylo určeno jen k soukromému použití.
- 129 V této souvislosti je třeba uvést, že nic nebrání tomu, aby se výše odměny dohodnutá majiteli příslušných práv s vysílajícími organizacemi počítala podle toho, zda někteří zákazníci používají dekodovací zařízení k obchodním a jiní k soukromým účelům.
- 130 Vysílající organizace, která tuto okolnost přeneše na své zákazníky, tak může požadovat odlišné poplatky za přístup ke svým službám podle toho, zda tento přístup sleduje obchodní, nebo soukromé účely.

131 Přitom nebezpečí, že některé osoby použijí zahraniční dekodovací zařízení v rozporu s vyhrazeným účelem, je srovnatelné s nebezpečím hrozícím při používání dekodovacích zařízení v čistě vnitrostátních případech, tedy v případech jejich použití zákazníky s bydlištěm ve vysílacím členském státě. Za těchto podmínek nemůže druhá výše uvedená okolnost odůvodnit územní omezení volného pohybu služeb, a tudíž ani vyvrátit závěr uvedený v bodě 125 tohoto rozsudku. To nicméně nemá vliv na to, jak se z hlediska autorského práva posoudí využívání satelitního vysílání poté, co je přijato, k obchodním účelům; toto právní posouzení bude provedeno v druhé části tohoto rozsudku.

132 S ohledem na výše uvedené je na položené otázky třeba odpovědět, že okolnost, že zahraniční dekodovací zařízení bylo získáno nebo aktivováno na základě uvedení falešné totožnosti a falešné adresy s úmyslem obejít dotčené územní omezení, ani okolnost, že toto zařízení bylo použito k obchodním účelům, přestože bylo určeno jen k soukromému použití, závěr uvedený v bodě 125 tohoto rozsudku nevyvrací.

c) K ostatním otázkám týkajícím se volného pohybu (druhá část deváté otázky ve věci C-403/08 a sedmá otázka ve věci C-429/08)

133 S ohledem na odpověď na osmou otázku písm. b) a na první část deváté otázky ve věci C-403/08 a na odpověď na šestou otázku bod i) ve věci C-429/08 není namíště se zabývat druhou částí deváté otázky ve věci C-403/08 ani sedmou otázkou ve věci C-429/08.

4. Ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti hospodářské soutěže

- ¹³⁴ Podstatou desáté otázky ve věci C-403/08 a osmé otázky ve věci C-429/08, které předkládající soudy položily, je to, zda ustanovení smlouvy o výhradní licenci uzavřené majitelem práv duševního vlastnictví s vysílající organizací představují omezení hospodářské soutěže, které je zakázáno článkem 101 SFEU, pokud vysílající organizaci ukládají povinnost zdržet se dodávání dekódovacích zařízení umožňujících přístup k předmětům ochrany tohoto majitele mimo území, na které se dotčená licenční smlouva vztahuje.
- ¹³⁵ Úvodem je třeba připomenout, že určitá dohoda spadá pod zákaz uvedený v čl. 101 odst. 1 SFEU tehdy, když jejím účelem nebo důsledkem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu. Z alternativního vztahu cíle a výsledku dohody lze usuzovat, že se primárně má hledat jediné kritérium, v projednávaném případě účel dohody. Teprve sekundárně, neodhalí-li analýza znění dohody dostatečný stupeň narušení hospodářské soutěže, je třeba přezkoumat její výsledek, a aby pak tato dohoda podléhala zakazu, musí existovat skutečnosti prokazující, že hospodářská soutěž skutečně byla ve značné míře buď vyloučena, nebo omezena či narušena (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, Sb. rozh. s. I-4529, bod 28, a ze dne 6. října 2009, GlaxoSmithKline Services a další v. Komise a další, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P a C-519/06 P, Sb. rozh. s. I-9291, bod 55).
- ¹³⁶ Pro posouzení případného protisoutěžního účelu dohody je přitom třeba se soustředit zejména na znění jejích ustanovení, na cíle, kterých má dosáhnout, jakož i na hospodářský a právní kontext, do kterého spadá (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek GlaxoSmithKline Services a další v. Komise a další, bod 58 a citovaná judikatura).

- 137 Z judikatury Soudního dvora v souvislosti s licenčními smlouvami na práva duševního vlastnictví vyplývá, že pouhá skutečnost, že majitel práv udělil jedinému držiteli licence výhradní právo vysílat předmět ochrany rozhlasem či televizí po stanovenou dobu z určitého členského státu, a tedy zakázat šíření tohoto předmětu kýmkoli jiným, nestačí k dovození závěru, že taková dohoda má protisoutěžní cíl (viz v tomto smyslu rozsudek ze dne 6. října 1982, Coditel a další, zvaný „Coditel II“, 262/81, Recueil, s. 3381, bod 15).
- 138 Za těchto podmínek majitel práv v zásadě může podle čl. 1 odst. 2 písm. b) směrnice o družicovém vysílání udělit jedinému držiteli licence výhradní právo vysílat předmět ochrany prostřednictvím družice po stanovenou dobu z jediného vysílacího členského státu, nebo z více členských států.
- 139 Stran územního omezování výkonu takového práva je ovšem třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora může být dohoda, která by směřovala k obnově oddělování vnitrostátních trhů, v rozporu s cílem Smlouvy směřujícím ke spojení těchto trhů zavedením jednotného trhu. Dohody směřující k oddělování vnitrostátních trhů podle vnitrostátních hranic nebo ke ztěžování vzájemného prolínání vnitrostátních trhů je tudíž třeba v zásadě považovat za dohody, jejichž cílem je omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU (pro oblast léčivých přípravků viz obdobně rozsudek ze dne 16. září 2008, Sot. Lélos kai Sia a další, C-468/06 až C-478/06, Sb. rozh. s. I-7139, bod 65, a výše uvedený rozsudek GlaxoSmithKline Services a další v. Komise a další, body 59 a 61).
- 140 Vzhledem k tomu, že tuto judikaturu lze bezesbytku použít i v oblasti přeshraničního poskytování vysílacích služeb, jak plyne zejména z bodů 118 až 121 tohoto rozsudku, je třeba konstatovat, že se v případě, kdy účelem licenční smlouvy je zakázat nebo omezit přeshraniční poskytování vysílacích služeb, má za to, že jejím cílem je

omezit hospodářskou soutěž, nelze-li z jiných okolností souvisejících s jejím hospodářským a právním kontextem dovést, že taková smlouva nemůže hospodářskou soutěž narušit.

- 141 Ve věcech dotčených v původním řízení není zpochybňováno samotné udělení výhradních licencí na vysílání utkání „Premier League“. Tyto věci se totiž vztahují toliko k dodatečným povinnostem, jejichž účelem je zajistit dodržování územního omezení při využívání těchto licencí a které jsou obsaženy v ustanoveních smluv uzavřených majiteli práv s dotčenými vysílajícími organizacemi, a sice k povinnosti těchto organizací zdržet se dodávání dekódovacích zařízení umožňujících přístup k předmětům ochrany za účelem jejich užívání mimo území, na které se licenční smlouva vztahuje.
- 142 Ohledně těchto ustanovení je třeba konstatovat, že vysílatelům zakazují veškeré přeshraniční poskytování služeb souvisejících s těmito utkáními, což umožňuje udělit jednotlivým vysílatelům absolutní územní exkluzivitu pro oblast pokrytou jejich licencemi, a vyloučit tak veškerou hospodářskou soutěž různých vysílatelů v oblasti uvedených služeb.
- 143 FAPL a další ani MPS přitom neuvedly žádnou okolnost související s hospodářským a právním kontextem, do kterého daná ustanovení spadají, na jejímž základě by bylo možné konstatovat, že navzdory úvahám uvedeným v předchozím bodě tato ustanovení nejsou způsobilá narušit hospodářskou soutěž, a tedy nemají protisoutěžní cíl.
- 144 Vzhledem k tomu, že uvedená ustanovení smluv o výhradní licenci mají protisoutěžní cíl, je za těchto podmínek třeba dospět k závěru, že představují omezení hospodářské soutěže, které je ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU zakázáno.

- 145 Je třeba dodat, že ačkoli se čl. 101 odst. 1 SFEU v zásadě nepoužije na dohody spadající do kategorií vyjmenovaných v odstavci 3 téhož článku, otázka případné nepoužitelnosti čl. 101 odst. 1 SFEU zde nevyvstává, jelikož taková ustanovení licenčních smluv, jako jsou ustanovení dotčená ve věcech v původním řízení, nesplňují z důvodů uvedených v bodech 105 až 124 tohoto rozsudku požadavky stanovené citovaným odstavcem 3.
- 146 S ohledem na výše uvedené je na položené otázky třeba odpovědět, že ustanovení smlouvy o výhradní licenci uzavřené majitelem práv duševního vlastnictví s vysílající organizací představují omezení hospodářské soutěže, které je zakázáno článkem 101 SFEU, pokud vysílající organizaci ukládají povinnost zdržet se dodávání dekódovacích zařízení umožňujících přístup k předmětům ochrany tohoto majitele za účelem jejich užívání mimo území, na které se tato licenční smlouva vztahuje.

B – K ustanovením upravujícím použití vysílání po jeho příjmu

1. Úvodní poznámky

- 147 Druhá část položených předběžných otázek se týká otázky, zda příjem vysílání obsahujícího utkání „Premier League“ a díla s nimi spojená podléhá omezením podle směrnic o autorském právu a o právech s ním souvisejících, a to proto, že vede

k rozmnožování uvedených děl v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce a že majitelé dotčených restauračních zařízení promítají uvedená díla veřejně.

- 148 V této souvislosti je třeba připomenout, že uplatňovat práva duševního vlastnictví ve vztahu k takovému televiznímu vysílání, jako je vysílání dotčené ve věcech v původním řízení, mohou, jak plyne z bodů 37 a 57 tohoto rozsudku, dvě kategorie osob, a sice autoři příslušných děl a vysílající organizace.
- 149 Pokud jde zaprvé o autory, ti se mohou opírat o autorské právo k dílům užitým v rámci vysílání. Ve věcech v původním řízení není sporu o tom, že FAPL může uplatňovat autorské právo k různým dílům obsaženým v tomto televizním vysílání, zejména k zahajovacím videosekvencím, hymně „Premier League“, sestřihům nejvýznamnějších okamžiků dřívějších utkání „Premier League“ a nejrůznějším grafickým prvkům.
- 150 Zadruhé, vysílající organizace, jako například Multichoice Hellas, se mohou dovolávat práva na záznam svého vysílání podle čl. 7 odst. 2 směrnice o právech souvisejících s autorským právem, práva na sdělování svého vysílání veřejnosti stanoveného čl. 8 odst. 3 téže směrnice nebo práva na rozmnožování záznamů svého vysílání zavedeného článkem 2 písm. e) směrnice o autorském právu.
- 151 Otázky položené ve věcech v původním řízení se ovšem takových práv netýkají.

152 Za těchto okolností se musí Soudní dvůr při přezkumu omezit na čl. 2 písm. a), čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu, které chrání autorské právo k dílům užitým v rámci televizního vysílání dotčeného ve věcech v původním řízení, zejména k zahajovacím videosekvencím, hymně „Premier League“, sestřihům nejvýznamnějších okamžiků dřívějších utkání „Premier League“ a nejrůznějším grafickým prvkům.

2. K právu na rozmnožování stanovenému v čl. 2 písm. a) směrnice o autorském právu (čtvrtá otázka ve věci C-403/08)

153 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je to, zda čl. 2 písm. a) směrnice o autorském právu musí být vykládán v tom smyslu, že se právo na rozmnožování vztahuje i na vytváření přechodných sekvenčních fragmentů děl v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce, přičemž jsou tyto fragmenty bezprostředně vymazávány a nahrazovány dalšími fragmenty v pořadí. V této souvislosti se předkládající soud zejména táže, zda má při posuzování přihlížet ke všem fragmentům tvořícím jeden celek anebo jen k těm fragmentům, které existují v určitý okamžik.

154 Úvodem je třeba připomenout, že pojem „rozmnožování“ uvedený v článku 2 citované směrnice je pojem unijního práva, který musí být vykládán autonomním a jednotným způsobem v celé Unii (výše uvedený rozsudek Infopaq International, body 27 až 29).

155 K jeho obsahu bylo již v bodě 97 tohoto rozsudku uvedeno, že autorské právo ve smyslu citovaného čl. 2 písm. a) lze uplatnit pouze ve vztahu k předmětu, který je autorovým vlastním duševním výtvořem (výše uvedený rozsudek Infopaq International, bod 37).

- 156 Soudní dvůr v tomto ohledu uvedl, že na jednotlivé části díla se vztahuje ochrana podle uvedeného ustanovení za podmínky, že obsahují prvky, které jsou vyjádřením vlastního duševního výtvoru autora tohoto díla (výše uvedený rozsudek Infopaq International, bod 39).
- 157 Z uvedeného plyne, že při ověřování, zda část díla obsahuje takové prvky, je třeba posuzovat celek složený z fragmentů rozmnožených zároveň, tedy fragmentů existujících v určitý okamžik. V případě kladné odpovědi je třeba tento celek kvalifikovat jako rozmnožování po částech ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice o autorském právu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Infopaq International, body 45 a 46). V tomto ohledu není relevantní, zda je dílo rozmnožováno po jednotlivých po sobě jdoucích fragmentech, které vzhledem k tomu, že jsou v rámci technického procesu bezprostředně vymazávány, mohou existovat jen krátce.
- 158 Předkládající soud tedy musí při posuzování, zda vytváření přechodných fragmentů děl v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce vede k rozmnožování ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice o autorském právu, zohlednit právě shora uvedené skutečnosti.
- 159 Na položenou otázku je tudíž třeba odpovědět, že čl. 2 písm. a) směrnice o autorském právu musí být vykládán v tom smyslu, že právo na rozmnožování se vztahuje i na vytváření přechodných fragmentů děl v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce za podmínky, že tyto fragmenty obsahují prvky, které jsou vyjádřením vlastního duševního výtvoru dotyčných autorů, přičemž při ověřování, zda část díla obsahuje takové prvky, je třeba posuzovat celek složený z fragmentů rozmnožených zároveň.

3. K výjimce z práva na rozmnožování stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu (pátá otázka ve věci C-403/08)

¹⁶⁰ Podstatou této otázky předkládajícího soudu je to, zda takové úkony rozmnožování, jako jsou úkony dotčené ve věci C-403/08, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce, splňují podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu, a tedy zda lze tyto úkony provádět bez povolení majitelů autorských práv.

a) Úvodní poznámky

¹⁶¹ Podle čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu je úkon rozmnožení vyloučen z práva na rozmnožování zakotveného v článku 2 této směrnice pouze tehdy, pokud splňuje pět podmínek, totiž pokud:

- je tento úkon dočasný;
- je krátkodobý nebo příležitostný;
- tvoří nedílnou a podstatnou součást technologického procesu;

- výhradním účelem tohoto procesu je umožnit přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem nebo oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany a

  - uvedený úkon nemá žádný samostatný hospodářský význam.
- 162 Z judikatury vyplývá, že výše citované podmínky musí podléhat striktnímu výkladu, protože čl. 5 odst. 1 této směrnice představuje odchylku od obecného pravidla, které tato směrnice zavedla a které vyžaduje, aby majitel autorského práva udílel svolení k jakémukoliv rozmnožování jeho chráněného díla (výše uvedený rozsudek Infopaq International, body 56 a 57).
- 163 Na druhou stranu musí výklad uvedených podmínek umožnit zachování užitečného účinku takto stanovené výjimky a být v souladu s jejím účelem v podobě, v jaké plyne zejména z třicátého prvního bodu odůvodnění směrnice o autorském právu a ze společného postoje (ES) č. 48/2000 přijatého Radou dne 28. září 2000 s ohledem na přijetí této směrnice (Úř. věst. C 344, s. 1).
- 164 Tato podmínka tedy musí v souladu se svým cílem umožnit a zabezpečit vývoj a fungování nových technologií, a také zajistit přiměřenou rovnováhu práv a zájmů nositelů práv na straně jedné a uživatelů chráněných předmětů ochrany, kteří chtějí tyto nové technologie využívat, na straně druhé

b) K dodržení podmínek stanovených v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu

¹⁶⁵ Je nesporné, že dotčené úkony rozmnožování splňují první, druhou i třetí podmínku stanovenou v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu, jelikož jsou dočasné, krátkodobé a jsou nedílnou součástí technologického procesu, který probíhá prostřednictvím satelitního dekodéru a televizního přijímače a jehož účelem je umožnit příjem pořadů vysílaných televizí.

¹⁶⁶ Zbývá tak posoudit, zda je splněna i čtvrtá a pátá podmínka.

¹⁶⁷ Pokud jde o čtvrtou podmínku, je třeba předeslat, že účelem dotčených úkonů rozmnožování není umožnit přenos v rámci sítě mezi třetími stranami uskutečněný zprostředkovatelem. Musí proto být alternativně přezkoumáno, zda jejich výhradním účelem je oprávněné užití díla nebo jiného předmětu ochrany.

¹⁶⁸ V této souvislosti je třeba uvést, jak vyplývá z třicátého třetího bodu odůvodnění směrnice o autorském právu, že užívání se považuje za oprávněné, pokud je k němu dotčným nositelem práva uděleno svolení nebo pokud není omezeno příslušnou právní úpravou.

¹⁶⁹ Vzhledem k tomu, že ve věci v původním řízení neudělili majitelé autorských práv svolení k předmětnému užívání děl, je třeba posoudit, zda je účelem dotčených úkonů umožnit užívání děl, které není omezeno příslušnou právní úpravou.

- 170 V tomto ohledu je nesporné, že krátce trvající úkony rozmnožování umožňují správné fungování satelitního dekodéru a televizní obrazovky. Z pohledu diváků umožňují příjem vysílání obsahujícího chráněná díla.
- 171 Samotné přijímání tohoto vysílání, totiž jeho zachycení a zhlédnutí v soukromém kruhu, přitom nepředstavuje úkon omezený unijní právní úpravou ani právní úpravou Spojeného království, jak ostatně plyne ze znění páté předběžné otázky ve věci C-403/08, takže tento úkon je oprávněný. Z bodů 77 až 132 tohoto rozsudku dále vyplývá, že takové přijímání vysílání musí být považováno za oprávněné i v případě vysílání z jiného členského státu než ze Spojeného království, dochází-li k přijímání prostřednictvím zahraničního dekodovacího zařízení.
- 172 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že výhradním účelem uvedených úkonů rozmnožování je umožnit „oprávněné užití“ děl ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. b) směrnice o autorském právu.
- 173 Takové úkony rozmnožování, jako jsou úkony dotčené ve věci v původním řízení, proto splňují čtvrtou podmínku stanovenou tímto ustanovením.
- 174 Pokud jde konečně o pátou podmínku tam stanovenou, je třeba podotknout, že tyto úkony rozmnožování, k nimž dochází v rámci technologického procesu, umožňují přístup k chráněným dílům. Jelikož mají tato díla určitou hospodářskou hodnotu, má nevyhnutelně i přístup k nim hospodářský význam.

- 175 Aby ovšem výjimka stanovená v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu nebyla zbavena svého užitečného účinku, musí být tento hospodářský význam samostatný v tom smyslu, že překračuje hospodářský přínos plynoucí z pouhého přijímání vysílání obsahujícího chráněná díla, to znamená přínos plynoucí z pouhého zachycení tohoto vysílání a jeho zhlédnutí.
- 176 Ve věci v původním řízení jsou dočasné úkony rozmnožování, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce, neoddělitelnou a nesamostatnou součástí procesu přijímání pořadů vysílaných televizí a obsahujících dotčená díla. Navíc k nim dochází bez vlivu, ba dokonce bez vědomí osob, které mají tímto způsobem přístup k chráněným dílům.
- 177 Tyto dočasné úkony rozmnožování tudíž nemohou vytvářet přidanou hospodářskou hodnotu, která by překračovala hospodářský přínos plynoucí z pouhého přijímání dotčeného vysílání.
- 178 Z uvedeného vyplývá, že úkony rozmnožování dotčené ve věci v původním řízení nelze považovat za úkony se samostatným hospodářským významem. V důsledku toho splňují i pátou podmínku stanovenou v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu.
- 179 Toto konstatování i konstatování učiněné v bodě 172 tohoto rozsudku ostatně potvrzuje i cíl tohoto ustanovení, jímž je zabezpečit vývoj a fungování nových technologií. V případě, že by tyto úkony nebyly považovány za úkony splňující podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu, by totiž bez povolení majitelů

autorských práv bylo všem divákům používajícím moderní přístroje, jež ke svému fungování vyžadují uvedené úkony rozmnožování, znemožněno přijímat vysílání obsahující díla vysílaná rozhlasem či televizí. To by ztížilo, či dokonce paralyzovalo efektivní šíření a užitečný přínos nových technologií v rozporu s vůlí unijního zákonodárce vyjádřenou v třicátém prvním bodě odůvodnění směrnice o autorském právu.

- 180 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že takové úkony rozmnožování, jako jsou úkony dotčené ve věci v původním řízení, splňují všech pět podmínek stanovených v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu.
- 181 Nicméně k tomu, aby bylo možno se výjimky stanovené v citovaném ustanovení dovolávat, je také nezbytné, aby tyto úkony splňovaly podmínky článku 5 odst. 5 směrnice o autorském právu. V této souvislosti postačí konstatování, že s ohledem na úvahy uvedené v bodech 163 až 179 tohoto rozsudku splňují uvedené úkony i tyto podmínky.
- 182 Na položenou otázku je proto třeba odpovědět, že takové úkony rozmnožování, jako jsou úkony dotčené ve věci C-403/08, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce, splňují podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice o autorském právu, a lze je tedy provádět bez povolení majitelů dotyčných autorských práv.

4. K „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu (šestá otázka ve věci C-403/08)

- 183 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je to, zda musí být pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu vykládán v tom smyslu, že zahrnuje i zprostředkování děl vysílaných rozhlasem či televizí, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů, zákazníkům přítomným v restauračním zařízení.
- 184 Je třeba předeslat, že čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu neupřesňuje pojem „sdělování veřejnosti“ (rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, C-306/05, Sb. rozh. s. I-11519, bod 33).
- 185 Za těchto podmínek je v souladu s ustálenou judikaturou třeba určit jeho smysl a rozsah s ohledem na cíle sledované touto směrnicí a na kontext, do kterého vykládané ustanovení spadá (výše uvedený rozsudek SGAE, bod 34 a citovaná judikatura).
- 186 V této souvislosti je třeba nejprve připomenout, že hlavním cílem směrnice o autorském právu je zavedení vysoké úrovně ochrany autorů, která jim umožní obdržet odpovídající odměnu za užívání jejich děl, zejména při jejich sdělování veřejnosti. Z toho plyne, že pojem „sdělování veřejnosti“ je třeba chápat v jeho širokém smyslu, jak ostatně výslovně stanoví dvacátý třetí bod odůvodnění této směrnice (viz výše uvedený rozsudek SGAE, bod 36).

- 187 Dále je třeba poukázat na to, že uvedená směrnice je podle dvacátého bodu odůvodnění založena na zásadách a pravidlech již stanovených v platných směrnících v oblasti duševního vlastnictví, například ve směrnici 92/100, která byla kodifikována směrnicí o právech souvisejících s autorským právem (viz výše uvedený rozsudek Infopaq International, bod 36).
- 188 Za těchto podmínek a v souladu s požadavky jednotnosti a soudržnosti unijního právního řádu musí mít pojmy používané ve všech těchto směrnících stejný význam, nevyjádřil-li unijní zákonodárce v určitém legislativním kontextu odlišnou vůli.
- 189 Konečně platí, že uvedený čl. 3 odst. 1 musí být pokud možno vykládán s ohledem na mezinárodní právo, a konkrétně s ohledem na Bernskou úmluvu a smlouvu o právu autorském. Cílem směrnice o autorském právu je totiž provádět tuto smlouvu, která ve svém čl. 1 odst. 4 ukládá smluvním stranám povinnost vyhovět článkům 1 až 21 Bernské úmluvy. Tutéž povinnost ostatně stanoví i čl. 9 odst. 1 dohody o obchodních aspektech práv k duševnímu vlastnictví (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, body 35, 40 a 41 a citovaná judikatura).
- 190 Vykládat pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu a posuzovat, zda zahrnuje i zprostředkování děl vysílaných rozhlasem či televizí, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů, zákazníkům přítomným v restauračním zařízení, je tudíž třeba s ohledem na tyto tři skutečnosti.
- 191 Pojem „sdělování“, jak vyplývá z čl. 8 odst. 3 směrnice o právech souvisejících s autorským právem a z čl. 2 písm. g) a článku 15 smlouvy o výkonech výkonných umělců a o zvukových záznamech, zahrnuje „zpřístupňování zvuků nebo vyjádření zvuků [...]

k poslechu veřejnosti“ a pokrývá rozhlasové i televizní vysílání a „jakékoli jiné sdělování veřejnosti“.

¹⁹² Tento pojem konkrétně zahrnuje, jak výslovně uvádí čl. 11 bis první pododstavec bod iii) Bernské úmluvy, sdělování pomocí reproduktorů nebo jakýmkoliv jiným obdobným zařízením k přenosu znaků, zvuků nebo obrazů a podle důvodové zprávy návrhu směrnice o autorském právu [KOM(97) 628 v konečném znění] pokrývá takové sdělovací prostředky, jako je zobrazování děl na obrazovce.

¹⁹³ Vzhledem k tomu, že unijní zákonodárce nevyjádřil ve směrnici o autorském právu, zejména v jejím článku 3 (viz bod 188 tohoto rozsudku), odlišnou vůli stran výkladu tohoto pojmu, je za těchto podmínek třeba pojem „sdělování“ chápat v širokém smyslu tak, že zahrnuje jakékoli zprostředkování chráněných děl bez ohledu na použitý technický prostředek nebo technologický proces.

¹⁹⁴ Soudní dvůr již v souladu s tímto výkladem rozhodl, že vlastník hotelového zařízení provádí „sdělování“, umožní-li svým klientům přístup k vysílaným dílům prostřednictvím televizních přijímačů tím, že při plné znalosti věci šíří do hotelových pokojů přijímaný signál přenášející chráněná díla. V této souvislosti Soudní dvůr zdůraznil, že takové zprostředkování nepředstavuje pouhý technický prostředek směřující k zajištění nebo zlepšení příjmu původního pořadu v oblasti pokrytí signálem, nýbrž úkon, bez kterého by tito klienti nemohli mít vysílaná díla k dispozici, přestože by se nacházeli uvnitř uvedené oblasti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, bod 42).

- 195 Ve věci C-403/08 vlastník restauračního zařízení vědomě umožňuje zákazníkům přítomným v tomto zařízení přístup k pořadu vysílanému televizí a obsahujícímu chráněná díla, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů s tím, že bez zprostředkování ze strany tohoto vlastníka by zákazníci nemohli mít vysílaná díla k dispozici, přestože by se nacházeli uvnitř oblasti pokrytí uvedeným vysíláním. Okolnosti takového úkonu jsou tedy podle všeho srovnatelné s okolnostmi, které byly předmětem výše uvedeného rozsudku SGAE.
- 196 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že vlastník restauračního zařízení, který prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů vědomě zprostředkovává zákazníkům přítomným v tomto zařízení díla vysílaná rozhlasem či televizí, provádí sdělování.
- 197 K tomu, aby sdělování díla vysílaného rozhlasem či televizí za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení, spadalo pod pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu, je nicméně ještě nezbytné, aby bylo zprostředkováno nové veřejnosti, tedy veřejnosti, kterou autoři chráněných děl nebrali v potaz při udělování povolení k jejich užití sdělováním původní veřejnosti (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, body 40 a 42, a usnesení ze dne 18. března 2010, Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon, C-136/09, bod 38).
- 198 V této souvislosti je třeba připomenout, že tito autoři tím, že udělí souhlas k vysílání svých děl rozhlasem či televizí, zohledňují v zásadě jen držitele televizních přijímačů, kteří jednotlivě nebo v soukromém či rodinném kruhu přijímají signál a sledují jednotlivé pořady. Jakmile je ovšem dílo vysílané rozhlasem či televizí zprostředkováno na místě přístupném veřejnosti a je určeno další veřejnosti, které držitel televizního přijímače umožní poslech a zhlédnutí díla, je třeba takové vědomé zprostředkování považovat za úkon, kterým je předmětné dílo sdělováno nové veřejnosti (viz v tomto

smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, bod 41, a výše uvedené usnesení Organismos Sillogikis Diacheirisis Dimiourgon Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon, bod 37).

- 199 Tak je tomu v případě, kdy vlastník restauračního zařízení zprostředkuje díla vysílání rozhlasem či televizí zákazníkům tohoto zařízení, protože tyto klienti představují novou veřejnost, kterou autoři nebrali v potaz při udělení povolení k rozhlasovému či televiznímu vysílání svých děl.
- 200 Kromě toho, aby šlo o sdělování veřejnosti, musí být dílo vysílané rozhlasem či televizí zprostředkováno „veřejnosti nepřítomně v místě, ze kterého sdělování vychází“ ve smyslu dvacátého třetího bodu odůvodnění směrnice o autorském právu.
- 201 Z výše zmíněného společného postoje č. 48/2000 v této souvislosti vyplývá, že tento bod odůvodnění navazuje na návrh Evropského parlamentu, který usiloval o to, aby v uvedeném bodě bylo stanoveno, že sdělování veřejnosti ve smyslu uvedené směrnice nezahrnuje „přímá představení a výkony“, což je pojem odkazující na pojem „veřejné provozování a provedení“ zakotvený v čl. 11 prvním pododstavci Bernské úmluvy, přičemž posledně uvedený pojem zahrnuje interpretaci děl před publikem, které je v přímém fyzickém kontaktu s hercem či výkonným umělcem, kteří tato díla provádějí (viz průvodce Bernskou úmluvou, výkladový dokument vypracovaný WIPO, který přispívá k výkladu uvedené úmluvy, aniž je právně závazný, jak Soudní dvůr podotkl v bodě 41 výše uvedeného rozsudku SGAE).
- 202 Dvacátý třetí bod odůvodnění směrnice o autorském právu proto za účelem vyloučení takových přímých veřejných představení a výkonů z rozsahu pojmu „sdělování veřejnosti“ v rámci uvedené směrnice upřesnil, že sdělování veřejnosti zahrnuje veškeré sdělování veřejnosti nepřítomně v místě, ze kterého sdělování vychází.

- 203 K takovému přímému fyzickému kontaktu přitom právě nedochází v případě zprostředkování díla vysílaného rozhlasem či televizí v takovém místě, jakým je restaurační zařízení, prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů veřejnosti přítomné v místě tohoto zprostředkování, která však není přítomna v místě, ze kterého sdělování vychází, ve smyslu dvacátého třetího bodu odůvodnění směrnice o autorském právu, totiž v místě představení vysílaného rozhlasem či televizí (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, bod 40).
- 204 Konečně je třeba poukázat i na to, že není irelevantní ani výdělečná povaha „sdělování“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek SGAE, bod 44).
- 205 V takové situaci, jako je situace ve věci v původním řízení, nelze popřít, že vlastník zprostředkovává ve svém restauračním zařízení díla vysílaná rozhlasem či televizí proto, aby z toho měl prospěch, ani že toto zprostředkování může přilákat zákazníky, kteří mají o takto zprostředkovaná díla zájem. Dotčené zprostředkovávání se tudíž odráží na návštěvnosti tohoto zařízení a potažmo na jeho hospodářských výsledcích.
- 206 Předmětné sdělování veřejnosti má tudíž výdělečnou povahu.
- 207 S ohledem na výše uvedené je třeba na položenou otázku odpovědět, že pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice o autorském právu musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje zprostředkování děl vysílaných rozhlasem či televizí, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů, zákazníkům přítomným v restauračním zařízení.

5. K dopadu směrnice o družicovém vysílání (sedmá otázka ve věci C-403/08)

- 208 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je to, zda má směrnice o družicovém vysílání dopad na legalitu úkonů rozmnožování, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce.
- 209 V této souvislosti je třeba připomenout, že směrnice o družicovém vysílání stanoví pouze minimální harmonizaci určitých aspektů ochrany autorských práv a práv s nimi souvisejících v případě sdělování veřejnosti prostřednictvím satelitu nebo přenosu pořadů z jiných členských států kabelem. Na rozdíl od směrnice o autorském právu však tato pravidla minimální harmonizace neposkytují žádné poznatky pro stanovení legality úkonů rozmnožování, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce (viz obdobně rozsudek ze dne 3. února 2000, Egeda, C-293/98, Recueil, s. I-629, body 25 a 26, a výše uvedený rozsudek SGAE, bod 30).
- 210 Na položenou otázku je proto třeba odpovědět, že směrnice o družicovém vysílání musí být vykládána v tom smyslu, že nemá dopad na legalitu úkonů rozmnožování, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce.

IV – K nákladům řízení

- 211 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Pojem „nedovolené zařízení“ ve smyslu čl. 2 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/84/ES ze dne 20. listopadu 1998 o právní ochraně služeb s podmíněným přístupem a služeb tvořených podmíněným přístupem musí být vykládán v tom smyslu, že nezahrnuje zahraniční dekódovací zařízení (tedy zařízení umožňující přístup ke službám družicového vysílání vysílající organizace, vyráběná a uváděná na trh se souhlasem této organizace, ale používaná proti vůli této organizace za hranicemi zeměpisné oblasti, pro kterou byla dodána), zařízení získaná či aktivovaná na základě uvedení falešného jména a adresy ani zařízení použitá v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům.

- 2) Článek 3 odst. 2 směrnice 98/84 nebrání vnitrostátní právní úpravě, která zakazuje používání zahraničních dekódovacích zařízení, včetně zařízení získaných či aktivovaných na základě uvedení falešného jména a adresy, a zařízení používaných v rozporu se smluvním omezením umožňujícím jejich použití výhradně k soukromým účelům, jelikož taková právní úprava nespadá do oblasti koordinované touto směrnicí.

- 3) Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že
  - tento článek brání právní úpravě členského státu, podle které je nezákonné dovážet do tohoto státu, prodávat a používat v něm zahraniční de-

kódovací zařízení umožňující přístup ke kódované službě družicového vysílání pocházejícího z jiného členského státu a obsahujícího předměty chráněné právní úpravou prvně uvedeného státu,

- **přítomnost okolností, že zahraniční dekódovací zařízení bylo získáno nebo aktivováno na základě uvedení falešné totožnosti a falešné adresy s úmyslem obejít dotčené územní omezení, ani okolností, že toto zařízení bylo použito k obchodním účelům, přestože bylo určeno jen k soukromému použití, uvedený závěr nevyvrací.**

4) Ustanovení smlouvy o výhradní licenci uzavřené majitelem práv duševního vlastnictví s vysílající organizací představují omezení hospodářské soutěže, které je zakázáno článkem 101 SFEU, pokud vysílající organizaci ukládají povinnost zdržet se dodávání dekódovacích zařízení umožňujících přístup k předmětům ochrany tohoto majitele za účelem jejich užívání mimo území, na které se tato licenční smlouva vztahuje.

5) Článek 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/29/ES ze dne 22. května 2001 o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti musí být vykládán v tom smyslu, že právo na rozmnožování se vztahuje i na vytváření přechodných fragmentů děl v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce za podmínky, že tyto fragmenty obsahují prvky, které jsou vyjádřením vlastního duševního výtvoru dotčených autorů, přičemž při ověřování, zda část díla obsahuje takové prvky, je třeba posuzovat celek složený z fragmentů rozmnožených zároveň.

- 6) Takové úkony rozmnožování, jako jsou úkony dotčené ve věci C-403/08, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce, splňují podmínky stanovené v čl. 5 odst. 1 směrnice 2001/29, a lze je tedy provádět bez povolení majitelů dotyčných autorských práv.**

- 7) Pojem „sdělování veřejnosti“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2001/29 musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje zprostředkování děl vysílaných rozhlasem či televizí, a to prostřednictvím televizní obrazovky a reproduktorů, zákazníkům přítomným v restauračním zařízení.**

- 8) Směrnice Rady 93/83/EHS Rady ze dne 27. září 1993 o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu musí být vykládána v tom smyslu, že nemá dopad na legalitu úkonů rozmnožování, k nimž dochází v paměti satelitního dekodéru a na televizní obrazovce.**

Podpisy.